

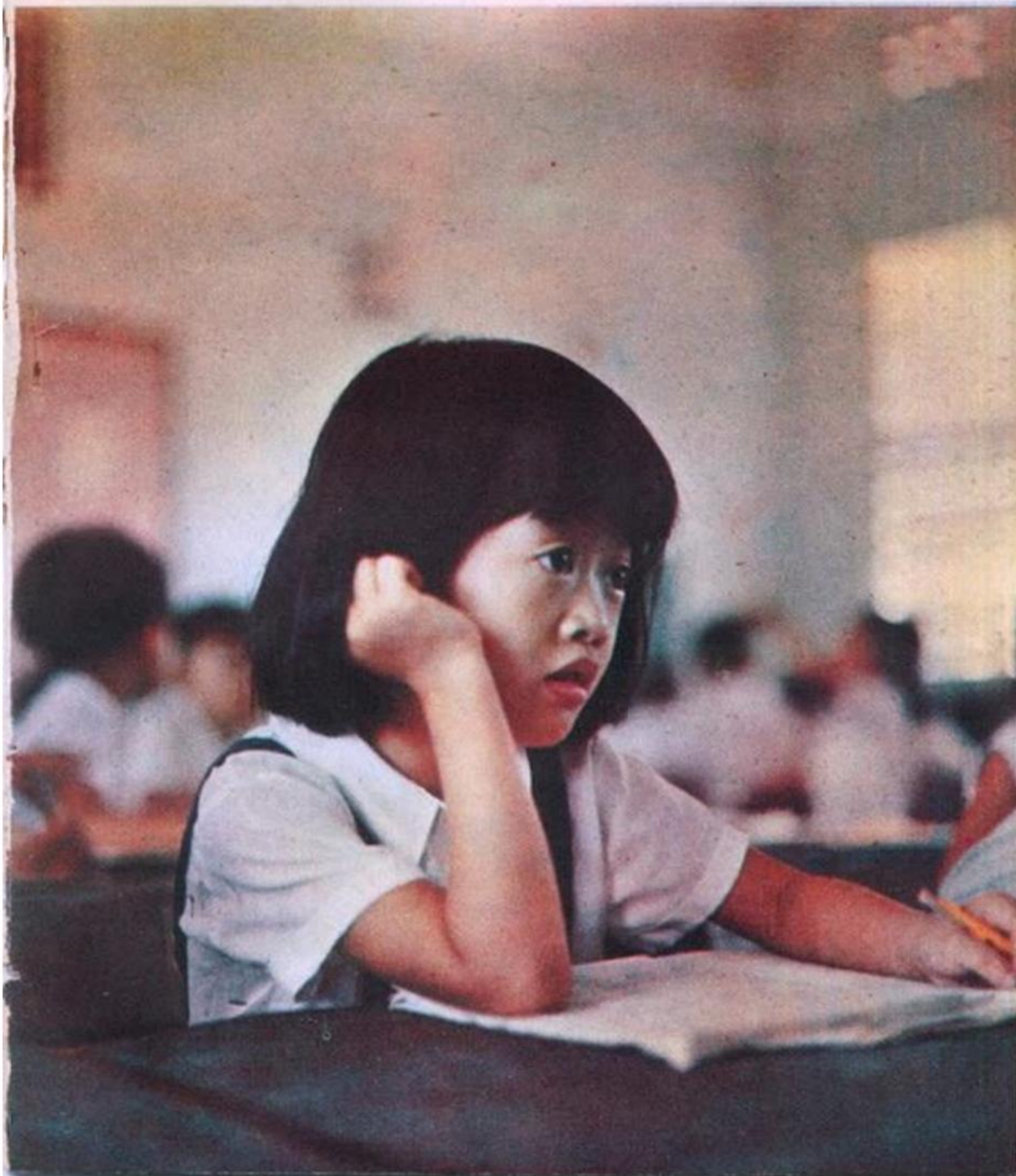
Thăng **bom**

TUẦN BÁO
HƯỚNG DẪN
GIÁO DỤC
THIẾU NHI
VIỆT-NAM

8

Chủ nhiệm : Nguyễn - Vũ

Tuần lễ từ 25-4 đến 1-5-

Thương

bom

TUẦN BÁO QUẠT MƠ

CHỦ BƯT : CHỊ DIỆU - HUYỀN
THƯ KỸ TÒA SOẠN : THẮNG BƠM
PHÓNG VIÊN GÁI : BÉ KIM
(Bút hiệu Kim-chích-choè)
PHÓNG VIÊN TRAI : THẮNG NGỌNG

Tờ báo vui, trẻ, bổ ích
lành mạnh nhất
của tuổi thơ

TÒA - SOẠN và TRỊ - SỰ

522 Bis, Trương-Minh-Giang — Saigon — Đ.T : 41.095

CHỦ-NHIỆM : NGUYỄN VỸ
GIÁM-ĐỐC TRỊ-SỰ : PHAN NHƯ HÒA
HỌA-SĨ : VŨ TÂN
TRÌNH BÀY : PHAN BÀ PHỤNG
KỸ THUẬT và OFFSET : LÊ HUỖNH

Thư từ bài vở gởi : Ô. NGUYỄN VỸ Bưu phiếu, chi phiếu : Ô PHAN NHƯ HÒA

III.— Chương trình Thăng Bờm toàn quốc không những chú trọng đến các Học đường, mà còn cả các **CÔ NHI VIỆN, BỆNH VIỆN NHI ĐỒNG, TRẠI GIA BÌNH, v. v...** những nơi sinh hoạt của các em Thiếu Nhi Việt Nam, nhất là ở các giới Bình dân, Lao động nghèo khổ trong khắp Nước. Đề xen kẻ với các cuộc viếng thăm Học đường mà lần lượt chúng tôi sẽ thực hiện. hôm nay Phái đoàn Thăng Bờm giới thiệu với các em :

CÔ NHI VIỆN ĐIỀU QUANG Ở PHÚ LÂM

Chiều Thứ Bảy 18-4-1970, Phái đoàn Thăng Bờm có cả Bác Chủ Nhiệm, được ông Trần Hữu Hải, Giám Đốc Công ty Thủy Tinh Việt Nam dẫn đến thăm Cô Nhi Viện Điều Quang ở Phú Lâm. Ông Hải là một ân nhân của Viện, rất khiêm nhường, yêu hoạt động xã hội, hoạt động trong im lặng. Phái đoàn có mang theo một số Báo Thăng Bờm và sách Nhi Đồng để tặng các em.

Cô Nhi Viện Điều Quang thành lập từ năm 1964, tọa lạc trên một khoảnh đất khá rộng, khang trang, trước sân dựng một pho tượng đức Quan Thế Âm thật lớn với gương mặt từ bi của đấng Mẹ lành.

Quản lý Cô nhi viện là Sư Cô Trí Phát và 10 ni cô phụ tá, rất hiền lành và khả ái, không hề mấy chỉ giết giữ, nấu ăn cho các em. Tổng số cô nhi ở đây là : 122 em, được chia ra :

- Từ sơ sinh đến 1 tuổi : 20 em trai — 18 em gái.
- Từ 2 đến 4 tuổi : 32 em trai — 16 em gái.
- Từ 5 đến 12 tuổi : 14 em trai — 22 em gái.

Một Ni cô đang giới thiệu một em ngoan nhất.

Các em bao vây Phái đoàn Thăng Bờm : Thu Mai, Mỹ Dung, Phan bá Phụng

Theo một ni cô ở đây cho biết thì các em phần đông là con của quân nhân, cha mẹ chết vì chiến tranh và con của các bà làm các công tư sở.

Các em trên 4 tuổi được học lớp Mẫu giáo, ngay trong Viện, do các ni cô dạy, một vài em lớn đi học trường ngoài, gần đây, bằng xe đạp. Cuộc sống vật chất của các em tương đối tạm đủ, nhờ lòng hảo tâm của các vị ân nhân. Về sức khỏe, các em được Bác sĩ Hưng, Bác sĩ Chiêu, và một nữ Bác sĩ người Bỉ — Cô Yvette, thường xuyên đến chăm sóc. Thuốc men thì được một số Viện Bảo chế gửi tặng.

Viện cũng tạo ra những lợi tức nhỏ nhỏ như mua nước tương của một nhà chùa, bán lại cho khách thập phương. Các ni cô may áo tràng, để lại cho các Phật tử.

Có thể nói ở đây các em được tự do chạy nhảy chơi đùa và các em thêm tình thương kính khứng, tuy được các ni cô săn sóc, thương yêu, nhưng với nhân số quá ít, làm sao các ni cô có thể ban phát tình thương đầy đủ cho các em. Nhất là những em bé còn nhỏ, chưa biết đi, chưa biết ngồi. Mỗi lần có một người khách đi ngang qua là các em bám lấy : “ — Má ! Má, ẵm con đi má ! ” — “ Ba ! ẵm con đi ba ! ” Những em quá nhỏ, chưa biết nói, thì khóc thét lên, tay chân cào cào trong không khí, đòi bằng ! Trông thật là cảm động !

Các em Cô-nhi coi Ni cô như một bà mẹ.

*Một em nhất định đòi bác Nguyễn Vỹ phải ẵm...
Bác đang ẵm em lên...*

Mấy em khác cũng nhao nhao đòi bác Vỹ ẵm.

Mấy em bắt Thu-Mai ngồi xuống chơi với các em...

Một vài em tốt nghiệp, không cử động được thì đưa mắt buồn thăm nhìn khách, như em bé 8 tháng Hùng Anh. Trong số những em 4 đến 6 tuổi, có em Dũng học giỏi và ngoan nhất, cha mẹ em chết hết trong trận Mậu Thân, em chỉ còn duy nhất cô một người Cậu, thỉnh thoảng đến thăm, nhưng từ ngày cậu em đi quân dịch thì không thấy tới thăm em nữa. Và em Ngọc, mẹ em mất trí, được Viện nhận nuôi từ lúc mới mở mắt chào đời.

Các em độc giả thân yêu của Thăng Bôm ! Nếu các em được đến các Cô Nhi Viện thăm viếng một vài lần, khi về, các em sẽ thấy thương cha mẹ hơn, không nỡ cãi lời khuyên răn và sẽ chăm chỉ học hành, vì các em nhận thấy rằng, các em là những đứa trẻ được quá nhiều niềm phúc, trong khi chung quanh các em biết bao nhiêu là những đứa trẻ bất hạnh ! Và các em sẽ thấy thương mến vô cùng những em xấu số ấy.

☆ PHAN THỊ THU MAI ☆

Thăng
bôm

Những Khuyên Khích Quý Báo

Saigon, ngày 14 tháng 4 năm 1970

Kính gửi:
Ông NGUYỄN-VỸ
Chủ-nhiệm Tuần-Báo THĂNG-BỒM
522 Bis, Trương-minh-Giang
SAIGON

Thưa Ông Chủ-Nhiệm,

Tôi có nhận thơ Ông đề ngày 02.4.1970 và 5 quyển THĂNG-BỒM, từ số 1 đến số 5 vừa phát hành. Tôi xin chân thành cảm ơn Ông Chủ-nhiệm đã dành cho tôi nhiều thiện cảm.

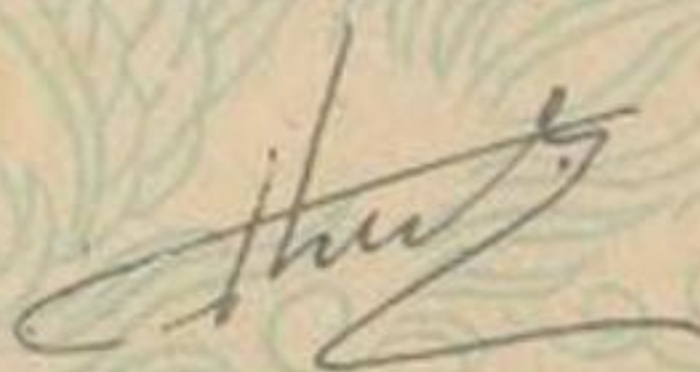
Xem qua báo THĂNG-BỒM, tôi rất có cảm tình về cách thức trình bày vui vẻ và lành mạnh, nội dung giáo dục và xây dựng tinh thần thanh-thiếu-niên Việt-Nam giữa lúc bị nhiều cạm bẫy truy lạc dễ lôi cuốn.

Tôi rất hoan nghênh và tán thành việc làm hữu ích của Ông nhằm giúp cho thanh thiếu niên Việt-Nam có một ý thức lành mạnh và giải trí hữu ích.

Tôi rất mong Ông Chủ-nhiệm cố gắng nhiều hơn và THĂNG-BỒM sẽ phát triển lâu dài.

Trân trọng kính chào Ông Chủ-Nhiệm.

Kính thư,

Thượng-tọa THÍCH THIỆN-HOA

GU'ONG

THIẾU-NIÊN VIỆT-NAM ANH HÙNG

Vua Duy Tân

16 TUỔI

chỉ huy chống Pháp

(tiếp theo)

Vị Hoàng Đế thiếu niên suy nghĩ mãi về những lời yêu nước rất thông thiết của Trần Cao Vân.. Quà nửa đêm Ngài chưa ngủ. Khuya lắm rồi, Ngài còn chong đèn. Ngài lặng lẽ đứng dậy, lấy bút son, mực son, thảo mấy câu trên một tờ giấy, rồi lấy ấn ngọc đóng lên. Ngài xếp nhỏ tờ giấy, bỏ túi áo. Chiều hôm sau, Ngài gặp lại người câu cá trong khu vườn bí mật. Ngài chỉ hỏi mấy câu, rồi móc túi lấy ra tờ chiếu chỉ đưa cho Trần Cao Vân, dặn dấu kín trong chéo áo. Người câu cá cúi đầu lĩnh chiếu, và sụp xuống lạy Ngài ba lạy.

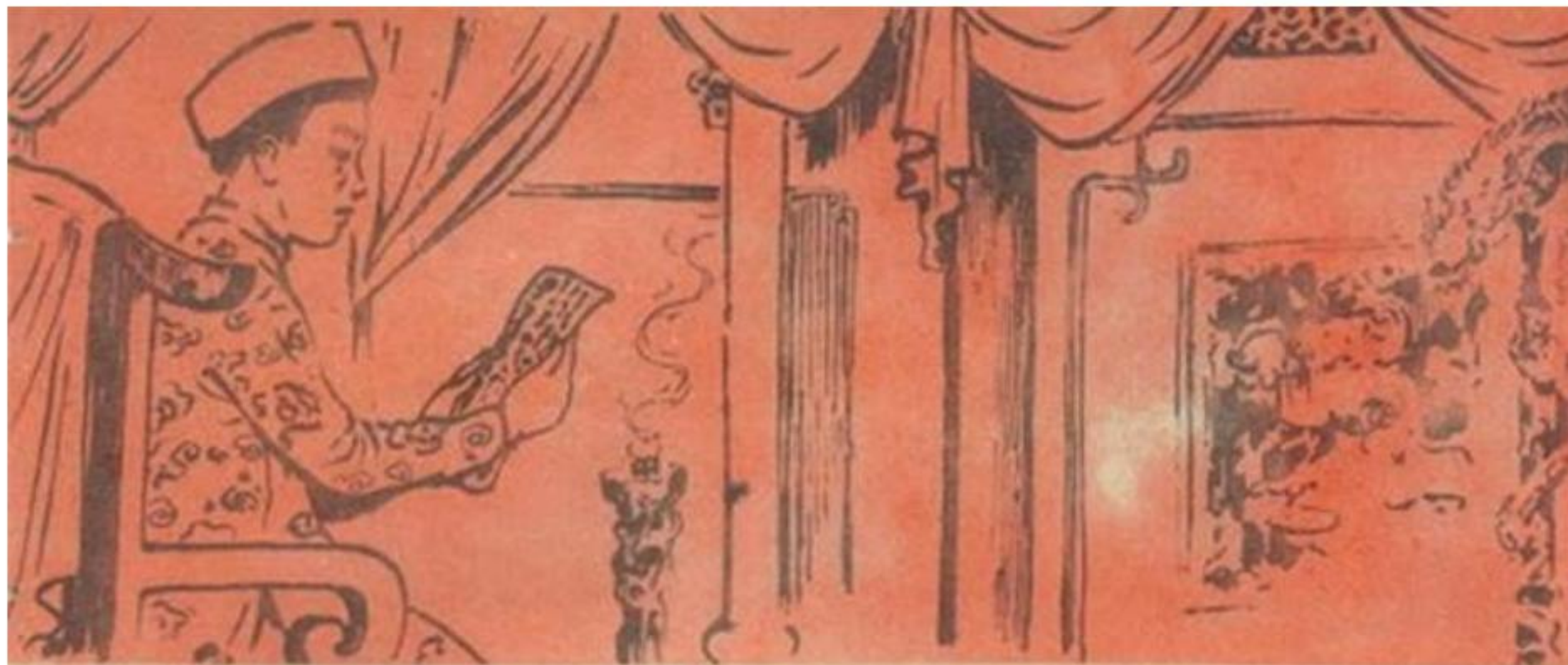
Đêm hôm ấy, Trần Cao Vân về nhà đóng kín cửa, mở tờ mật chiếu của Vua Duy Tân ra coi, thì đây là tờ Hịch của Vua ban lệnh cho Trần Cao Vân tổ chức cách mạng toàn quốc, khởi nghĩa đánh Pháp để thu hồi độc lập cho quốc gia. Cuộc vận động này chưa được lan tràn khắp nước, chỉ mới có 3 tỉnh gồm Huế, Thừa Thiên, Quảng Nam, Quảng Ngãi là tham gia nhiều nhất, và có đông đảo đồng chí hơn cả. Hoàng Đế Duy Tân đã cử Trần Cao Vân làm thống lĩnh Quân đội Cách mạng, Tú tài Thái Phiên phụ trách Nội vụ, Tú tài Lê Ngung làm Kinh lý miền Nam, cử động vào cả đến

Saigon, Lục tỉnh.

Hồ Tĩnh-Tâm trong Thành Nội Huế là nơi gặp gỡ nhiều lần của Trần Cao Vân với Hoàng Đế. Đây là nơi hội nghị bí mật tối cao của Cách mạng.

Đêm 30 tháng 3 năm Bính Thìn, nhằm ngày 1 tháng 5 năm 1916, Trần Cao Vân lại chờ Ngài nơi đây. Đi với Trần Cao Vân còn có Võ văn Trí, Tham tá phủ Khâm sứ Huế, và cũng là đồng chí cách mạng. Lúc bấy giờ đã khuya, hai người đứng chờ trên chiếc cầu gỗ bắc ngang qua hồ. Chung quanh vắng vẻ và tối đen như mực. Tiếng ếch nhái kêu oang oang, hòa tấu với tiếng dế vang dậy cả khu vườn Thượng Uyển, như cố ý làm át những lời thì thầm của hai bóng người, lặng lẽ dưới bóng trời, im lìm trong bóng cây. Gió âm u, xao xuyến cảnh hoang vu, đưa lên mùi men ngào

ngạt của hồ sen. Vài con dơi bay vút qua, vút lại, sà trên ngọn cây, phớt trên nhịp cầu, xào xạc rặng tre xa. Một tiếng chim cú, ghé rợn trong đêm huyền ảo, chẳng biết đêm nay báo hiệu điềm gì, lạnh lùng, ảo não... Sương đã rơi nhè nhẹ trên hồ sen...

— Bệ Hạ vạn tuế, vạn vạn tuế !

Một bóng người từ xa bước đến. Trần Cao Văn và Võ văn Trứ vội vàng tiến tới... cả hai đều cúi đầu quý lạy :

— Muôn tâu Bệ Hạ :

Vị Hoàng Đế trẻ tuổi, — vì chính là Vua Duy Tân, — hỏi :

— Công việc, các ông xếp đặt đã chu đáo chưa ?

Trần Cao Văn :

— Muôn tâu Thánh Thượng ! Nhờ ơn Thánh Thượng mọi việc đều hợp với ý Trời, và thuận với lòng dân, ở Quảng Nam, Quảng Ngãi đều đã sẵn sàng.

Vua Duy Tân truyền lệnh :

— Đúng 10 giờ đêm mai, Trẫm sẽ xuất thành. Hai khanh hãy cầm thuyền đợi Trẫm trên sông Phú Cam. Trẫm sẽ đáp thuyền rồi sẽ ban lệnh khởi nghĩa.

Vị Hoàng Đế thiếu niên quay về cung. Trần Cao Văn và Võ văn Trứ cúi đầu lạy từ, rồi cùng biến vào đêm thâm, lặng lẽ ra về.

Thánh chỉ đã ban ra : Đêm mai, tức là đêm 2 tháng 5 năm 1916, đúng 10 giờ đêm, bắt đầu giờ Hợi, Vua Duy Tân sẽ bỏ cung điện, ra ngoài chỉ huy cuộc đánh Pháp, để phục hồi độc lập.

Vì nước Việt Nam, đức Duy Tân Hoàng Đế đã bỏ cả cung điện, ngai vàng, đề ra ngoài với thần dân, cùng với thần dân khởi nghĩa, phất cờ độc lập, cứu nước, cứu dân.

Các bạn thiếu niên đừng quên nhé : lúc bấy giờ Vua Duy Tân chỉ mới là một thiếu niên Việt Nam 16 tuổi, cùng lứa tuổi với chúng mình !...

(còn nữa)

THĂNG BỜM

THAY ĐỔI GIÁ BÁO

Vì giấy báo bị hạn chế, không đủ in cho Thăng Bờm, nên chúng tôi buộc lòng phải dùng thêm loại giấy trắng, giá cao gấp hai. Vậy từ nay Thăng Bờm in trên giấy báo thường sẽ giữ nguyên giá cũ: 15đ.
In trên giấy trắng blanc-fin giá: 18đ.

Bác TAM ÍCH

Nói chuyện

Thăng

Bờm

CÓ CÁI QUẠT MO

Các bác Vũ-Hoàng-Chương, Bình-Nguyên-Lộc... đều đã có « quà » cho Bờm. Bây giờ đến lượt bác. Bác Chương làm thơ — ấy là chuyện dĩ nhiên, vì bác là thi nhân, mà lại là thi nhân cỡ lớn của dân tộc. Bác Bình-Nguyên-Lộc, một trong vài nhà văn lại cũng lớn của văn học Việt Nam hiện đại, lại cũng làm thơ! Lâu nay, bác cứ tưởng bác Lộc là con « yếu tính », vì bác ấy chuyên viết « yếu ngôn » cho một tờ báo; nào có ai ngờ bác ấy lại còn làm thêm thơ nữa! Định cướp cơm chim Chương (là Vũ-Hoàng-Chương), chim Vỹ (là Nguyễn-Vỹ) hay sao chứ! (Ngoài Thăng-Long, người ta hay nói: cướp cơm chim, ấy mà, cháu!)

Bác, thì bác không biết làm thơ: bác làm văn xuôi. Làm một bài văn xuôi như thế này này:

Số là cái tên Thăng Bờm ấy mà, nó chỉ là một cái tên thôi. Đã là cái tên, thì ngày xưa, cha mẹ cháu đặt là gì mà chẳng được, cứ gì phải là cái thăng Bờm! Chứ có phải là đặt một cái tên cho bay bướm, hay đặt một cái tên nghe cho tục tục, thì rồi cháu hết là cái thăng Bờm, tuổi nhỏ nhỏ, người nhỏ nhỏ, có thể là đen thui thui vì tối ngày phơi nắng, hồn nhiên... đâu!

Mà thông thả! Bác sẽ trở lại chuyện đó!

Số là ngày xưa, có cái ông triết gia già to béo, đầu tóc bạc phơ phơ, bụng có cái rún lõm vào, tay cầm cái quạt phe phe phẩy phẩy. Bỗng nhiên ông hứng lên, ông dạy con người ta rằng nên tu dưỡng, nên trầm tư, nên thế này và nên thế kia, nên trở về trạng thái đờn đờn hờn hờn chất phác!

Như cháu chẳng hạn!

Mới nghe ông nói, ai cũng tưởng ông hơi điên điên: người ta mong làm người lớn chả được, ai lại đi mong làm con nít! như Bờm!

Hồi còn con nít, rồi đến khi lớn lên thành người thanh niên, bác chưa hiểu cái thâm ý của cái ông Lão Đam ấy. (Vì ông tên là Lão Đam, người đời sau kính ông, trọng ông, tôn xưng là Lão Tử). Ngày nay, bác nhiều tuổi: nhiều tuổi rồi, bác đã thấm thía về đời sống, bác mới « vỡ » cái nghĩa câu nói của ông Lão Đam, Bờm à!

Nghĩa là, rất có thể là cái ông già ấy ông bảo thiên hạ nên trở về trạng thái Thăng Bờm, là cháu ấy! Vì nhiều lẽ lắm:

Này nhé: cháu chất phác, cháu hờn hờn, cháu không vụ lợi, cháu thích cái gì thì muốn giữ cái ấy cho mình, chứ không đem so sánh nó với ba con bò, chín con trâu, một xâu con cá mè, một bè gỗ lim... cháu thích cái quạt mo mà cháu có, cháu thích có nắm xôi mà cháu chưa có: bò, trâu, xâu cá mè, bè gỗ lim, không thể nào lay chuyển được cái thích hờn hờn chất phác của cháu!

Ấy, cứ như cháu, thì có lẽ không có tham, sân, si ; không có tai biến do lòng dục gây nên ; không có chiến tranh ! Phải không nào ! « Ai bảo chăn trâu là khổ. Không, chăn trâu sướng lắm chứ. Đầu tôi đội nón mé như lọng che. Tay tôi cầm cày tre như roi ngựa. Ngất ngừa ngồi trên mình trâu...» Đó, ngày xưa (lại vẫn ngày xưa !) các ông Trần-Trọng-Kim, Đỗ-Thận, Nguyễn-Đỗ-Mục, là những danh nhân của đất nước, đã làm cái bài Chăn Trâu ấy trong Quốc văn giáo khoa thư mà hồi nhỏ, hồi bằng tuổi cháu, bác học thuộc lòng : gần năm chục năm qua rồi, mà bác còn nhớ như in trong trí !

Sướng không nào : Thằng Bờm là cái thằng mà ông Cụ Lão Đam, một bậc thánh Á-đông, đã xui thiên hạ phải làm sao được như thằng Bờm, thì cái thằng trẻ con hồn nhiên chất phác tên là Thằng Bờm, phải hãnh diện lắm chứ ! Phải không nào, cháu !

Bác Chương làm thơ, bác Vỹ làm thơ, bác Lộc làm thơ, bác Lê-Thương dạy cháu làm nhạc : tự cháu, cháu đã làm một bài thơ, một bài nhạc rồi mà ! Thích chứ cháu nhi ?

Bác TAM - ÍCH

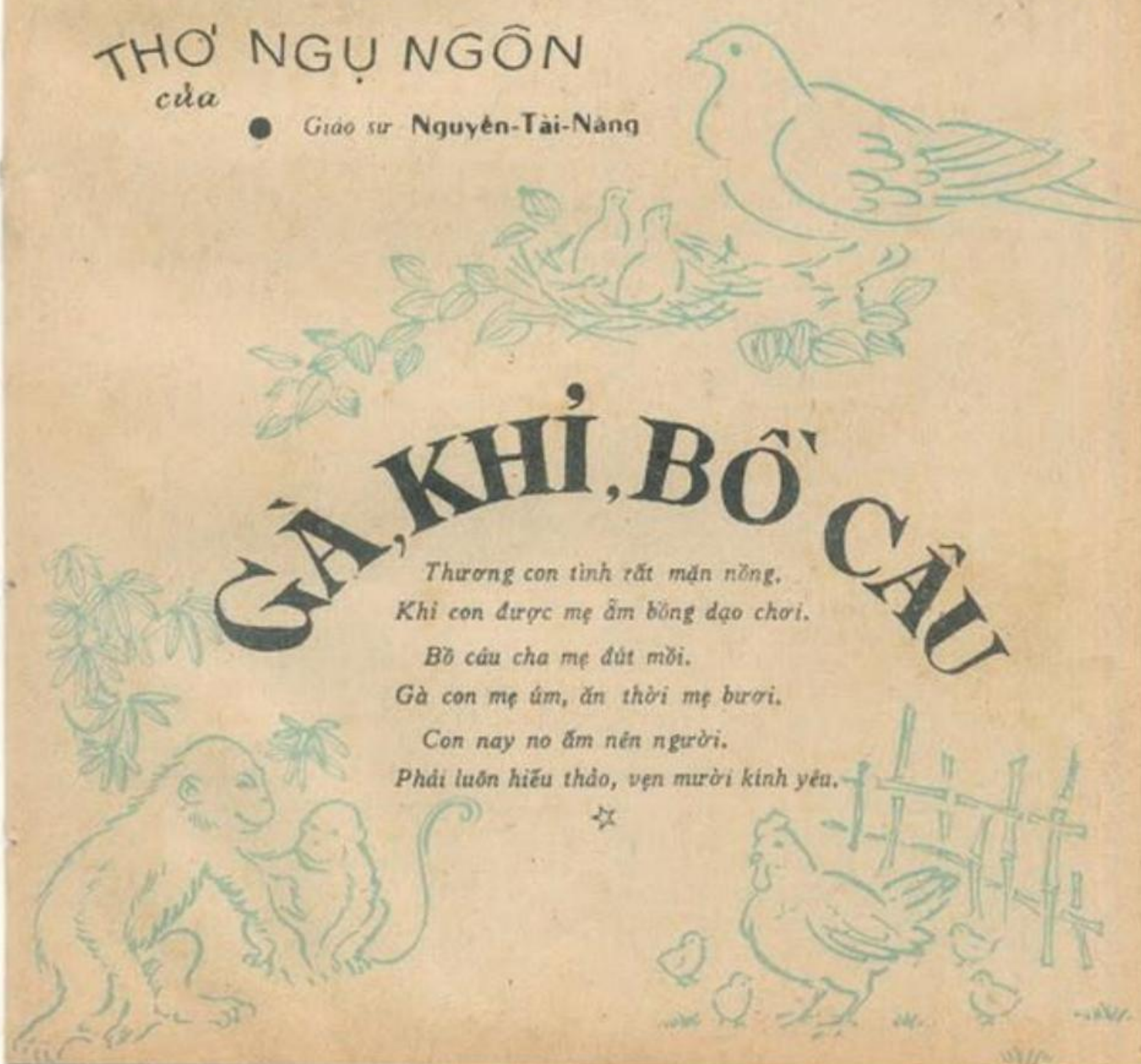
THƠ' NGỤ NGÔN

của

● Giáo sư Nguyễn-Tài-Nàng

GÀ, KHỈ, BỒ' CÀU

Thương con tình rất mặn nồng,
Khi con được mẹ âm bông dạo chơi.
Bồ câu cha mẹ đút mồi.
Gà con mẹ úm, ăn thời mẹ bươi.
Con nay no ấm nên người.
Phải luôn hiếu thảo, vẹn mười kính yêu.

NGŨ CÔNG tuyệt kiếm

TRUYỆN DÃ SỬ VÕ HIỆP
THIỆU NHI VIỆT NAM,
Ở THỜI HAI BÀ TRƯNG

PHONG SƠN

(Tiếp theo)

biết phục thiện để học hỏi, cầu tiến hơn nữa mới là người anh hùng hảo hán!

Lê Hoài Sơn đã tỉnh ngộ, cơn nóng giận đã hết, chàng quỳ xuống trước mặt lão già, chấp tay thi lễ và nói:

— Thưa lão tiên bối! Tiểu tử đã quá giận không kiềm chế được hành động nên đã làm lão tiên bối phải nhọc công can thiệp!

Rồi xây lại phía Mã Đại:

— Mã huynh! Tiểu đệ xin lỗi đã làm Mã huynh nổi nóng. Hôm nay bọn tiểu đệ tuy thắng trận đấu nhưng biết đâu ngày mai lại thua dài, xin Mã huynh đừng chấp!

Mã Đại trước sự can thiệp và lời trách mắng hợp lý của lão già mà gã biết là một cao thủ tài ba, gã cũng tươi nét mặt, cúi đầu im lặng. Lão già lại nói:

— Trong lúc này, mọi nơi mọi chốn đang có phong-trào luyện tập võ-nghệ để một ngày mai ra giúp nước, đánh đuổi quân nhà Hán xâm lăng. Chúng ta phải luyện tập, dợt đấu với nhau nhưng trong tinh thần học hỏi. Đừng vì tự ái, hư danh mà giết chóc nhau. Tất cả sự căm hờn uất hận, chúng ta nên trút hết vào quân thù, đang chiếm đóng và dày xéo Tổ quốc chúng ta, các người hiểu chưa!

Lê Hoài Sơn, Mã Đại và hai nhóm võ sinh áo xanh áo trắng đều cúi đầu tuân phục như tuân phục một vị đại sư phụ của họ. Mọi người chung quanh cũng đồng một loạt vỗ tay vang dậy

Vài người xì xào với nhau:

— Ông cụ này hồi này mới đứng đây mà! Trông ông cụ rất hiền từ, nhân nhả như vậy mà võ công lại ghê gớm thay!

Bỗng ông lão cầm lấy thanh trường kiếm của Lê Hoài Sơn chỉ vào thân cây trước mặt cách chỗ lão đứng chừng 10 trượng. Lão nạt lớn:

— Hãy xem đây!

Dứt lời, lão trở thân lực phóng vút ra. Thanh trường kiếm sáng loáng bay đi như ánh sao, cắm phập vào thân cây, xuyên thủng gần tới chuôi kiếm. Cả Mã Đại, Lê Hoài Sơn, và toàn thể mọi người đều ngẩn người ra một lúc rồi đồng một lượt vỗ tay như pháo nổ. Lão già nghiêm nghị nói:

— Ta là Phi vân kiếm Trần Phong người miền trong. Ta đã thề suốt đời ăn dật không muốn cầm đến lưỡi gươm, ngọn giáo. Nhưng hôm nay, đành phải xuống núi để cùng các người rèn luyện cho những mầm non nhân tài của dân tộc. Nếu các người cần gặp ta, xin đến núi Hồng Vân, cách đây năm dặm sẽ gặp. Thôi xin cáo biệt!

Nói xong ông lão khoan thai chào mọi người rồi bước đi. Mọi người nhìn theo bóng dáng ông lão với tất cả lòng khâm phục, mến mộ. Hai đoàn người áo xanh và áo trắng cũng theo nhau giải tán. Lê Hoài Sơn nắm lấy tay Mã Đại và nói:

— Mã huynh! Chúng ta may mắn

được gặp Phi Văn Kiêm Trần Phong. Vậy chúng ta đừng bỏ lỡ cơ hội. Hãy cùng nhau đến núi Hồng Vân trong nay mai để được lão tiên bối đó truyền thụ thêm ít tuyệt kỹ nữa về kiếm thuật!

Mã Đại cũng vui vẻ gật đầu đồng ý. Đám đông tản mác vào thôn xóm. Riêng Thiên Vũ và Mỹ Lệ, hai đứa bé nhìn trước nhìn sau rồi bỗng cầm tay nhau chạy như bay về hướng ông lão.

Lát sau, chúng chạy gần đuổi sức, đến bên một bờ suối thì bỗng thấy ông lão đang ngồi nghỉ nơi phiến đá bên dòng nước. Thăng Thiên Vũ nói với con Mỹ Lệ:

— Tụi mình tới lạy ông cụ này đi! Xin ông cụ cho theo học võ nghệ!

— Sao lại xin học võ ông cụ này được!

— Được mà mày, ông cụ võ nghệ cao cường như vậy. Tụi mình học với ông ta, sau này thành tài là đánh thắng cả Lê Hoài Sơn, Mã Đại, Phạm Hùng, Trịnh Thu Hồng... trời ơi! Khoái lắm!

Con Mỹ Lệ nghe nói, nhớ lại hình ảnh oai hùng của Trịnh Thu Hồng hồi nãy, nó thích thú lắm. Nó hỏi:

— Nhưng làm sao xin ông cụ được? Tao sợ lắm!

Thăng Thiên Vũ nắm tay con Mỹ Lệ kéo đi:

— Sợ gì! Mình cứ xin. Ông cụ

không cho thì thôi chứ ông có đánh đập gì mình!

Vừa thấy ông lão ngẩng mặt lên nhìn chúng, thăng Thiên Vũ đã la lớn:

— Chúng cháu lạy cụ ạ!

Ông lão lim dim mắt nhìn hai đứa trẻ. Sau khi vốc nước suối trong vắt uống một hơi, ông ngửa mặt cười khà khà có vẻ sảng khoái. Ông ta đưa tay ngoác hai đứa trẻ tới gần rồi hỏi:

— Các cháu ở đâu chạy đến đây? Chà, trông cả hai đứa đều mặt mày khá khinh, thông minh lắm!

Con Mỹ Lệ đã bạo dạn, nó nhanh nhẩu đáp:

— Tụi cháu ở thôn Phúc Xuân, ngay trong vùng này! Vừa rồi tụi cháu trông thấy lão bá biểu diễn võ nghệ ở đồi Phụng Vĩ tụi cháu thích thú quá!

Thăng Thiên Vũ tiếp lời:

— Dạ, thưa lão bá, tụi cháu khoái quá, nhất là lão bá đã xuất hiện bất thần như một vị lão tiên ông, ngăn cản thanh kiếm của Lê Hoài Sơn, không cho họ tàn sát nhau, tụi cháu cảm phục lão bá quá sức.

Phi Văn Kiêm Trần Phong bỗng chú ý đến hai đứa bé. Hình như ông ta tìm thấy nơi hai đứa trẻ này những ý nghĩ khá đặc biệt, không như lũ trẻ tầm thường. Ông ta ôn tồn nói:

— Hai cháu con cái nhà ai, vì sao muốn chạy theo ta tìm gặp ta để làm gì?

Thiên Vũ chậm rãi thưa:

— Thưa lão bá, chúng cháu vốn rất ham mộ võ nghệ từ lâu. Cha mẹ chúng cháu bắt buộc phải học tiếng Hán, mời thầy Tàu dạy tiếng Hán ngay trong làng, ước mong rằng sau này quân Hán kéo đến vùng này, chúng cháu sẽ ra tiếp xúc với chúng, làm việc cho chúng, được chúng tin yêu là cả vùng đều yên ổn, khỏi cảnh bắt bớ, giết chóc! Hai đứa cháu không chịu như vậy! Hai đứa cháu thường vẫn nghe tin đồn quân ta đang tuyển mộ anh tài ra giúp nước chống quân Hán, tụi cháu rất mong đi học võ nghệ... và sẵn sàng bỏ nhà ra đi ngay...

Ông lão mỉm cười nhìn thẳng vào mắt hai đứa. Ông thấy nét mặt và ánh mắt hai đứa đều có vẻ cầu khẩn thiết tha. Con Mỹ Lệ lại nói thêm :

— Dạ thưa lão bá, thật tình như vậy ! Nếu được lão bá chấp nhận cho tụi cháu được theo lão bá để học tập võ nghệ thì còn gì bằng. Sau này thành

tài, đánh đuổi quân Hán xâm lăng về nước, tụi cháu trở về làng, cha mẹ tụi cháu tha hồ mà hãnh diện...

Ông lão Phi Vân kiểng ngựa mặt lên trời cười lên ha hả. Rồi ông gật đầu nói lớn :

— Được lắm, được lắm, trẻ con nước Việt như thế thật là xứng đáng. Ta sẵn sàng thu nhận làm đồ đệ. Nhưng các cháu phải trở về xin phép cha mẹ rồi hãy tìm đến núi Hồng Vân gặp ta sau...

Cả hai đứa đều quỳ xuống ôm lấy chân ông lão năn nỉ :

— Xin lão bá đem tụi cháu đi ngay ! Nếu tụi cháu trở về thì chắc chắn cha mẹ tụi cháu không bao giờ cho đi nữa. Chắc chắn như vậy !

Ông lão ngần ngừ một lát rồi nói :

— Thôi cũng được ! Ta đồng ý. Sau này ta sẽ tìm cách báo cho cha mẹ các người biết sau. Nhưng... có một điều kiện này các người phải nghe cho kỹ, suy nghĩ và trả lời cho ta biết. Nếu

chịu thì ta mới thu nhận. Theo lệ của ta, trẻ con nào muốn theo học võ nghệ của ta thì phải để cho ta vùng kiểng cắt đứt một lỗ tai để làm tín. Chịu để ta cắt tai tức là tỏ ý chỉ học tập thật sự không kể đau đớn và thương tích ! Các người chịu không ?

Thằng Thiên Vũ và con Mỹ Lệ đều sùng sốt, bối rối. Chúng không ngờ điều kiện của ông lão đưa ra lại quái ác như vậy. Chúng đưa mắt nhìn nhau và suy nghĩ một lát. Bỗng chúng gục gặc đầu với nhau rồi đồng thanh nói :

— Chúng cháu xin chịu ! Miễn là sau này học được võ nghệ siêu quần, giúp nước cứu dân, mất một cái tai có nghĩa gì. Đây, hai tai của hai cháu.

Nói xong, chúng cúi khom lưng chìa hai tai ra. Ông lão rút thanh đoản kiếm dắt trong lưng áo, vùng lên sáng loáng. Ông múa một đường sát bên tai chúng làm chúng cũng ớn lạnh. Nhưng cả hai đứa nhắm mắt nghiêng rặng chờ đợi...

Nhưng đã nghe ông lão bật lên một tràng cười dài sảng khoái và cả hai đứa cảm thấy thân hình nhẹ bỗng lên. Ông

lão đã đưa hai tay xách hai đứa lên cấp vào hai nách rồi nói :

— Giỏi lắm, can đảm lắm ! Xứng đáng làm đồ đệ của ta ! Chúng ta đi !

(còn nữa)

ÁC EM TÌM HIỂU

1✳ Tư nhơn tạo làm bằng chất gì ?

TRẢ LỜI :

Tư nhơn tạo (tức *rayonne*) làm bằng cellulốt. Bông vải là cellulốt nguyên chất. Một người Anh, tên Joseph W. Swan đã tình cờ tìm ra nó vào năm 1884. Ông ta lấy bột bông vải (nitro-cellulốt) ngâm trong dấm (a) đoạn cho chảy qua bình lọc (b) ra các lỗ nhỏ (c) đặt trong rượu đốt (d). Dung dịch chảy ra ngoài biến thành sợi (e) và nếu đem se lại, ta sẽ có tư nhơn tạo (f).

Nhưng chánh một người Pháp, bá tước Louis Marie Hilaire de Chardonnet, mới là người đầu tiên khai thác phương pháp ấy.

Giấy kiếng mà các em bao tộp (*cellophane*) cũng làm bằng phương thức tương tự : thay vì cho dung dịch chảy qua lỗ của gương sen, người ta cho chảy ra khe hở (mịn như đường chỉ) dài theo một tấm kim khí.

2✳ Loài hươu cao cổ chạy có mau không ?

TRẢ LỜI :

Hươu cao cổ (*girafe*) có thể chạy mau tới 60 cây số một giờ. Nhưng vì tim yếu, nên chỉ có thể chạy với tốc độ đó trong vòng 2 phút mà thôi.

3● Mèo con nằm trong bụng mẹ mấy tháng mới được sanh ra ?

TRẢ LỜI :

Mèo con nằm 2 tháng trong bụng mẹ. Chó con : 2 tháng 1 tuần lễ. Bò con : 9 tháng. Ngựa con : 11 tháng. Voi con : 22 tháng. Ngược lại Thỏ con chỉ ở trong bụng mẹ có 1 tháng, và Chuột con 3 tuần lễ.

ANH HAI CAI LẬY

MẸ CƯỜI

THĂNG BƠM

● Cấm nói chuyện

Trong giờ Pháp văn có vị giáo sư nọ rất ghét nói chuyện. Ai nói chuyện thì bị đuổi ra ngoài, học trò sợ lắm nên phải nói chuyện bằng cách viết giấy. Hôm nọ để phả học bà thầy lại cấm học sinh nói chuyện và bắt khoanh tay ngồi yên không được dậy.

Sau khi phê được nửa xấp học bạ, thầy liền bước xuống bàn đầu hỏi đũa học trò ngồi đầu bàn:

— Hôm nay, hai giờ sau em học gì?

Cô bé ấy không trả lời loay hoay tìm bút và viết vào mảnh giấy rồi đưa cho thầy:

— Dạ hai giờ sau học Quốc văn ạ. Thầy tha lỗi vì thầy cấm không cho: « nói chuyện. »

TA NINH THỊ NGHI

1082 Trung Học Vũng Tàu

✧ Tây Thi khiếp vía...

Giờ Cổ văn...

Thầy: — Trò Tung hãy nhắc lại vài câu tả đẹp của người trong « Cung Oán Ngâm Khúc »

Tung đang mãi mê lo chứng minh mấy bài Toán Hình học, giật mình đứng lên:

— Dạ đó là câu: « CHÌM ĐẦY NƯỚC CÁ LÒ ĐỜ LẮN... »

Dạ... LƯNG ĐA TRỜI NHẬN NGẦN NGƠ SA...

Dạ rồi ơ... ơ...

Tên ngồi kế bên nhắc nhỏ: — Tây Thi, Hằng Nga đó đó!

Tung mừng quýnh tỉnh bơ đáp: — Dạ rồi: TÂY THI KHIẾP VÍA HẰNG NGÀ GIẬT MÌNH!!!

Thầy: — Trời đất ư ???

Cả lớp cười như vỡ chợ.

TỪ TOÀN

(Lớp 9/1 — Trung học Vĩnh Bình)

● Ăn sao hết?

Tào: — Chị Hai ơi! Xẻ trái cam này ra làm 4 miếng hay 8 miếng?

Chị Hai: — Xẻ làm 4 miếng thôi. Xẻ chỉ làm 8 miếng nhiều lắm ăn sao hết?

Tào: ???

✧ Tay làm hàm nhai

— Má ơi! Má nói câu: Tay làm hàm nhai là trật rồi.

— Trật là trật chỗ nào?

— Sao tay con làm mà! (ra dấu), sao hàm con không nhai?

✧ Thuốc lảo thuốc lá

Trong giờ Công dân, thầy đọc:

— Một giọt máu đào hơn ao nước lã. Bỗng thấy trò Tý mãi lo nói chuyện không chịu nghe, thầy gọi lần hàng:

— Tý! Hãy nhắc lại câu tôi vừa nói.

Tý đứng thộn mặt, gãi đầu gãi tai một lát, dạn ập ứng:

— Thưa thầy, một điều thuốc lảo lơn bao thuốc lá ạ.

Cả lớp cười ầm.

NGÔ THANH HẢI

7F2 Kiến Thiết

● Bài văn phạm

Thầy giảng bài văn phạm nói về tiếng danh từ, sau khi cắt nghĩa xong, thầy hỏi trò Liên:

— Thi dụ: Tiếng chó là tiếng gì, tiếng mèo là tiếng gì?

— Trò Liên đang ngu gật, chợt tỉnh đứng dậy đáp:

— Thưa thầy, tiếng chó gâu gâu, tiếng mèo meo meo ạ!

NGUYỄN VĂN HẢI

10A — PCTĐ/N

☆ B.S.N.N.

Giờ Đại số thầy giảng đến phân bội số nhỏ nhất, mà trên bảng thầy đã tắt « B.S.N.N. », thấy Tý lơ đãng, thầy gọi đứng dậy hỏi:

— Tí! Tôi giảng đến phần gì đây?

Tí thấy hổng ghi « B.S.N.N. » đứng dậy đáp liền:

— Dạ thưa thầy! đến phần « Bạc sĩ người nghèo ».

— Giải làm! ra qui kia, meo!

TRƯƠNG NGUYỄN THÙY

8, Gia Long N.T.

✧ Tưởng thưởng

Trong giờ học thầy giảng nghĩa tiếng « tưởng thưởng », thì dưới bàn chột trò Tí mồm mồm xem truyện.

Thầy gọi Tý hỏi:

— Tưởng thưởng có nghĩa là gì?

Tí suy nghĩ rồi trả lời:

— Dạ thưa Thầy, « tưởng thưởng » có nghĩa là... tưởng tượng được thưởng chứ không có thưởng thật ạ.

Thầy:

— Giải! Số 0!

KHÔNG GHI TÊN

TỰ ĐIỀN

Thăng bôm

Chị muốn các em **CẢI TẠO TƯ TƯỞNG TRAO DỠI HẠNH KIỀM, RÈN ĐỨC CHÍ KHÍ** để cho các em **ĐƯỢC HẠNH DIỄN** là **THIỆU NHI VIỆT NAM**, của Thế hệ hôm nay.

Muốn được như vậy hồng có gì khó hết trơn các em ạ. Cứ mỗi tuần có báo **Thăng Bôm**, các em đọc một trang « **TỰ ĐIỀN THĂNG BÔM** » thì các em sẽ thấy tinh thần vui tươi lên, bừng sáng lên, ngào ngạt lên, các em thoải mái vô cùng. Như thế khi các em đang khát nước mà được một ly sinh tố, hay một ly nước mía vậy đó.

Hôm nay, mấy tụi mình tiếp tục đọc một trang « **TỰ ĐIỀN THĂNG BÔM** ». Đây các em đọc :

☆ HIPPY (tiếp theo kỳ trước)

Phong trào hippy hiện nay đã tràn lan mau chóng trong các giới thanh thiếu niên Saigon, vì Saigon là thủ đô của ăn chơi, xô bồ, tự do, truy lạc, nơi tập trung của tất cả những gì xấu xa, ô nhiễm, dơ bẩn, thêm độc vào xương tủy Quốc Gia, phản bội tinh thần dân tộc.

Nhưng phải khách quan nhìn nhận rằng chỉ những bậc cha mẹ và anh chị lớn trong gia đình không sẵn sàng đến giáo dục con em, không kiểm soát chặt chẽ hành động của chúng thì phần nhiều các con em đó mới dễ bị ảnh hưởng bởi tai hại mất gốc của hippy ham sống theo cuồng loạn hippy. Các em có phước đức được Ba Má và Anh Chị, răn bảo, ngăn ngừa, thì có bao giờ bị hippy lôi cuốn được đâu.

Theo chị điều tra và quan sát, thì Saigon diêm dúa này, trong 100 gia đình chỉ có độ 20 hay 30 gia đình để con em thao túng, phóng đảng, tự do ủa theo các phong trào vật chất đồi bại do bọn thanh thiếu niên Mỹ truyền qua mà thôi.

20 0/o gia đình hippy đó, hầu hết là ở trong giới nhà giàu mà suốt ngày cha mẹ chỉ lo bồn ba cầu lợi, làm áp phe, buồn lậu, bán chợ đen, tậu xe hơi Huê Kỳ, xây bin-dinh cho ngoại kiều mướn, chớ không hề để tâm hoặc chút ít thì giờ vào việc giáo dục con em, hoặc kiểm soát hành vi, cử chỉ của con em.

Một số nhân vật trong các giới chính quyền cũng chỉ lo ăn hối lộ, lo hết đô la cho nhanh, chuyển ngân ra ngoại quốc tậu nhà tậu sản nghiệp ở ngoại quốc, còn thì giờ đâu sẵn sàng đến hạnh kiểm của con em?

Những phần thanh thiếu niên thiếu nữ ấy lại sẵn tiền của, lại dựa vào quyền thế của cha mẹ, tha hồ ngênh ngang ngoài đại lộ, với những bọn cao bồi, hippy, du đảng, theo luật giang hồ. Như một bầy ngựa buông cương, không có gì kềm chế được.

Các em thân yêu của chị ! Nếu Hippý là hay, là « văn minh » thích hợp với thời đại tiến bộ thì chị Diệu Huyền của các em đây cũng có thể là Hippý một cây xanh dờn được vậy chứ ! Nhưng chị biết Hippý quá mà, Hippý là vong bản, là lai căng, là giết hại mầm non, là thuốc độc tuổi trẻ, nên chị không thể dung thứ được Hippý. Chị cũng khuyên các em nhất định, cương quyết, lánh xa Hippý, cũng như lánh xa bọn trai du đảng, bọn gái điếm lấy Mỹ vậy.

Các em phải giữ gìn danh dự quý báu riêng của các em và cả danh dự tối cao của Dân-Tộc Việt Nam. Các em xây dựng tương lai của các em trong Thế Hệ Thăng Bôm, chớ không phải trong những « đợt sóng mới » loạn cuồng, phá hoại từ ngoại quốc ủa vào Đất Nước Rồng Vàng ! Các em ngoan ngoãn nhớ lời chị ghi chép nơi đây, với tấm lòng thiết tha cầu nguyện làm sao chúng mình giữ vững được tinh thần và lý tưởng giữa thời mạt pháp điên đảo ngày nay.

Chị tin tưởng nơi các em nhiều lắm!

☆ **DIỆU HUYỀN**

TRUYỆN
GIÁO-DỤC,
PHIÊU-LƯU
của NHI ĐỒNG
VIỆT-NAM

★

Truyện dài của
NGUYỄN VỸ

Tranh vẽ: VŨ TÂN

Thạch bích Sơn

57. Con sóc cũng bắt chước leo lên cây bàng, cắn ba lá bàng lớn ngậm đem vào hang.

58. Nai mẹ và nai con bây giờ ở luôn nơi đây để coi chừng đứa bé. Ban ngày, nai mẹ dắt nai con đi ăn, nhưng không quên chốc chốc chạy về cho Bé bú.

59. Tối, nai mẹ và nai con nằm ngủ bên cạnh Bé.

60. Một đêm đông, trời bão tố. Mưa đổ ào-ạt, gió rít từng cơn. Nai lắng nghe những cành cây gãy rãng rãc trong rừng sâu, sợ hãi...

61. Bé không có áo quần, lạnh quá, khóc thét suốt đêm. Nai mẹ nằm bên, nhìn Bé với đôi mắt thương xót, lo âu... Nhưng biết làm sao cho Bé khỏi lạnh.

62. Nai vàng liền nằm sát vào Bé để ấp ủ Bé vào lòng nai. Nai con cũng bắt chước mẹ, nằm sát mẹ bên kia để Bé nằm giữa. Nhờ hơi ấm của hai mẹ con nai ấp ủ, Bé hết run, ngủ được yên giấc.

63. Sáng hôm sau trời tạnh, nắng chói rực rỡ trên rừng xanh...

64. Nai vàng đi kiếm ăn, tha về những cành lá sùm sê bị gió bẻ gãy đêm hôm, và để dành một đống lá lớn trong hang.

65. Tối đến gió lạnh, Nai mẹ, nai con ngậm những cành lá ấy đem tú lên thân Bé.

66. Nhờ những cành lá phủ đầy người ấm áp, Bé ngủ ngon lành.

67. Ngày ngày, nai ra ngoài kiếm ăn, khi nào về đêm theo cây lá để tú cho Bé.

68. Ngày tháng trôi qua, Bé lớn dần trong sự chăn nuôi của Nai mẹ và nai con.

69. Đêm đêm, Nai mẹ lại canh chừng cho Bé và nai con ngủ.

70. Cứ mỗi sáng, nai con lại theo mẹ đi tìm những đám cỏ non.

71. Bỗng một tiếng động nhẹ, Nai mẹ ngơ ngác tìm kiếm...

(CÒN NỮA)

GÁI VIỆT BÊN LỀ LỊCH-SỬ

Nàng Nhị Khanh

● KIM CHÍCH CHÒE thuật

Hôm nay Kim thuật lại cho các bô nghe chuyện nàng Nhị Khanh, do ba Kim đọc trong sách « Nam Hải Di Nhân » rồi kể lại cho Kim và anh Bờm nghe chiều Thứ Bảy tuần trước. Chuyện hay lắm cơ, các bô ơi! Và chuyện thật có ghi trong sử sách Việt Nam mình, chứ không phải tiểu thuyết đâu hà!

Nhị Khanh là con gái cưng rất duyên dáng của ông Từ Đạt, làm quan Huyện, quê ở phủ Khoái Châu, tỉnh Hưng Yên (Bắc Việt hiện nay). Ông Từ Đạt có người bạn rất thân, cũng làm quan lớn trong Triều, cuối đời nhà Trần, vào giữa thế kỷ XV, tên là Phùng Lập Ngôn. Ông này có người con trai tên là Trọng Qui, một thiếu niên hào hoa phong nhã, và cũng... « bỏ giai » tí tí.

Thấy con mình đều là trai tài gái sắc, đẹp duyên vừa lứa, hai ông bạn thân đồng thỏa thuận làm lễ thành hôn cho đôi trẻ. Nhị Khanh tuổi hãy còn nhỏ, hãy còn vị thành niên (nói là nhỏ, nhưng cũng đáng là chị của Kim, vì cũng đã 16, 17 là ít) nhưng con nhà gia giáo, tính nết hiền lành và ngoan ngoãn, về làm dâu nhà chồng, được ai cũng khen. Thế nhưng cậu Trọng Qui thì lại là một cậu thanh niên hư hỏng quá xá. Tuy cậu là người có học, biết điều hơn nghĩa ở đời, nhưng vì ý thế con quan, sẵn tiền của, có thế lực, nên Trọng Qui hay giao du với bạn công tử công tôn rượu chè bê bối, cờ bạc, chơi bời, thành ra hư thân mất nết. Nhị Khanh đã nhiều lần khuyên chồng nhưng không được. Nàng buồn lắm, dĩ nhiên! Lại rủi ro lúc bấy giờ ở tỉnh Nghệ An có lắm giặc cướp nổi dậy phá phách đồng bào, Triều đình cử quan Phùng Lập Ngôn vào làm Tuyên

Phủ Nghệ An. Trước khi đi nhậm chức, Phùng Lập Ngôn bảo con dâu Nhị Khanh: « Đường đất xa xôi, giặc giả không yên, con ở lại đây trông nom nhà cửa. Khi nào thái bình con sẽ về ở với chồng con ». Trọng Qui không muốn xa vợ, cũng định xin thân phụ cho chàng ở lại nhà với vợ. Nhưng Nhị

Khanh khê bảo:

— Anh để Thầy đi một mình vào nơi xa lạ ấy ư? Anh ở ngoài này thì ai lo hôm sớm hầu hạ nghiêm đường? Em xin anh nên theo Thầy vào trong đó, chớ vì em mà bất hiếu với Cha. Công việc nhà đã có em đảm đương. Ít lâu hết giặc, Thầy xin về Bắc, thì hai đứa mình sẽ sum họp, có vui hơn không?

Nghe lời khuyên bảo đạo đức của cô vợ trẻ, Trọng Qui đành đi theo cha vào Nghệ An để làm tròn bổn phận người con trai có hiếu. Không được bao lâu, cha mẹ ruột của Nhị Khanh đều lần lượt qua đời, Nhị Khanh ở một mình bên nhà chồng, với bà cô họ là Lưu Thị.

Bà cô lại có người cháu ngoại, họ Bạch, làm quan võ. Mấy năm sau, y thường đến thăm bà cô và trông thấy Nhị Khanh nhan sắc hấp dẫn, y muốn quyến rũ nàng. Nhị Khanh cương quyết chối từ, và vợ và nhờ người vú già đi vào Nghệ An để gọi chồng về.

Đường cái thời bấy giờ không có xe cộ như ngày nay, lại phải trèo đèo vượt suối, trăm nghìn gian nan, đi năm sáu tháng trường, vú già mới tìm đến tỉnh Nghệ.

(Còn một kỳ nữa)

Anh Chàng MUI DÀI

Ngày xưa, xưa lắm, trong một vùng rừng rú, một gia đình có hai anh em ruột sống với nhau. Người em hiền lành chất phác, tối ngày chỉ biết chăm sóc cây cối và rau cỏ trong vườn. Người anh thì hung dữ và thích phiêu lưu vào rừng sâu để săn thú rừng như sư tử, hổ, báo... đem về lấy thịt và lột da bán. Một ngày kia, với dao mác, và chiếc ná trên tay, anh ta đi săn như thường lệ, nhưng lần này anh đi xa vào rừng thâm âm u mà không kiếm được con mồi nào. Đi mãi, đi mãi đến khi trời tối, anh mới sực thấy là con đường này vô cùng xa lạ đối với anh. Anh hoảng hốt tiến về phương Nam nhưng vẫn không tìm được lối về. Một mồi và chán nản, anh đã thấy đói bụng, muốn đi tìm thức ăn, thì thình lình có một ánh sáng lóe ra ở đằng trước, anh mừng rỡ tiến tới. Trước đã gặp nhà một người thợ rừng, nhưng ô kìa, đến gần, anh nghe nhiều tiếng kèn và âm nhạc du dương, lẫn với tiếng ăn uống cười đùa vọng ra từ một lâu đài mà cửa ngõ đều đóng kín. Quá sợ hãi, nhưng anh phải đánh bạo gõ cửa để xin tạm trú và tìm đồ ăn. Khi cửa mở, anh bước vào nhà thì thấy một quang cảnh hết sức lạ mắt: lúc nhúc một khối người lùn với những xâu chuỗi vàng và bạc đeo lấp lánh đầy người. Sau khi cho anh những thức ăn no nê, họ không buồn chú ý đến anh nữa, và mãi lo nhảy múa đến đêm khuya. Bấy giờ anh đã biết họ là những Thần Núi, anh giả bộ nằm nhắm mắt lại, nghe xem họ nói gì. Tin chắc anh đã say ngủ, những Thần Núi nói chuyện về cái bắt ảo thuật họ đề trên bàn, nếu người nào có cái bắt đó, mọi sự ước muốn sẽ được như ý. Xong họ bắt đầu

ngủ. Động lòng tham lam, anh ta chờ Thần Núi ngủ say, liền nhẹ nhàng tiến đến bưng bắt ảo thuật trốn ra khỏi nhà. Chẳng bao lâu anh nghe nhiều tiếng nói rì rầm bên tai anh: «Mày sẽ trả giá rất đắt cái tình tham lam của mày». Rồi bỗng dưng đám đông chặn anh lại, giựt bắt phép khỏi tay anh, và cũng nắm luôn lấy cái mũi của anh. Quá sợ hãi, anh vụt chạy, nhưng anh chạy đến đâu mũi anh tự nhiên kéo dài ra đến đó, và những người này không thả mũi anh ra. Về đến nhà, người em thấy lạ, hỏi anh: «Dây gì quấn anh mà dài như vậy?». Anh ta không trả lời. Sau nhiều ngày anh không thể nào đi săn được vì phải ở nhà săn sóc cho chiếc mũi dài của mình, người em cũng phải săn sóc cho anh luôn, nên không trồng tría được gì ngoài vườn cả. Vì thế, họ bắt đầu thiếu ăn và càng ngày càng khổ sở. Thấy thế, anh mới nói thật hết với em việc của mình đã làm. Sau khi nghe xong, người em quyết đi tìm Thần Núi để cầu xin họ tha thứ cho anh. Vì biết người em hiền thảo và hiền lành, nên Thần Núi cho chàng mượn bắt phép làm cho người anh trở lại lỗ mũi thường, và cho người em ước muốn một điều. Người em ước được giàu sang và được một cô vợ đẹp. Tức thì chàng được mãn nguyện ngay.

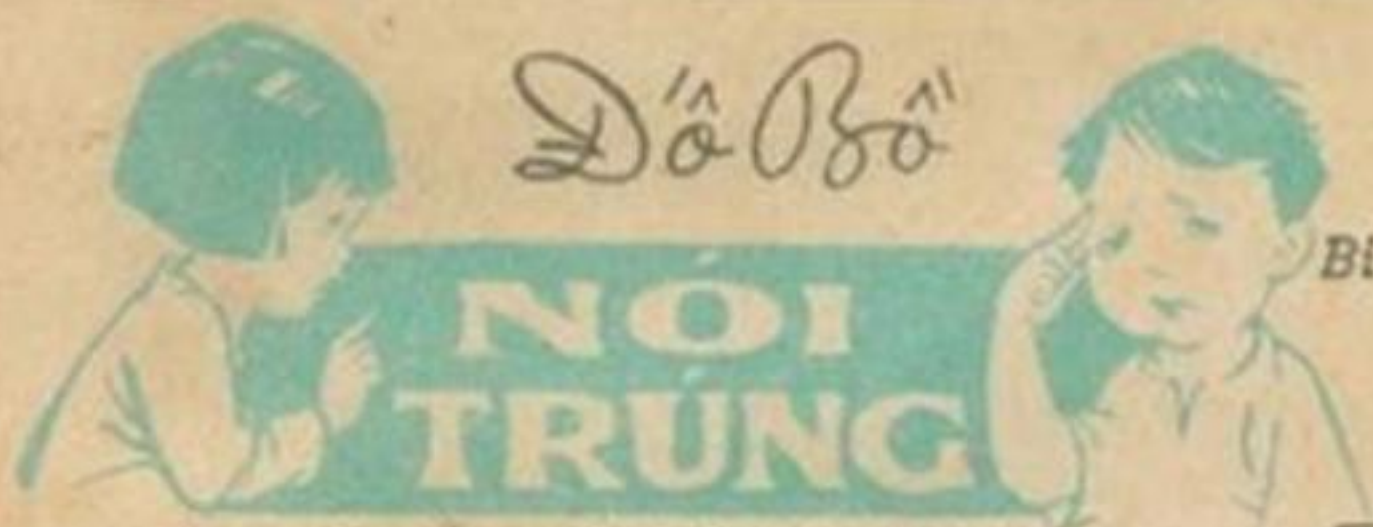
Người anh vẫn tính nết tật nấy, và tham lam đòi em chia bớt của giàu sang cho mình, để đi ở riêng. Người em bằng lòng, chia cho anh rất nhiều vàng bạc. Nhưng người anh vô trong rừng sâu, gặp người thợ săn đang nằm ngủ dưới gốc cây, bên cạnh một cặp gà voi. Anh ta lén lấy luôn cặp gà và chuồn vô rừng thẳm. Không dè một đám đông Thần Núi chạy theo giựt lại gà voi và

nằm mũi của anh. Anh hoảng sợ vụt chạy và càng chạy xa chừng nào thì cái mũi của anh càng kéo dài lê thê ra chừng nấy. Sau cùng, cái mũi dài thông quần vào bụi gai rậm, anh gỡ mãi không ra. Anh khóc lóc thê thảm, kêu van người em đến cứu. Nhưng người em bây giờ ở xa nào có nghe gì! Người anh bị quần vào bụi gai, ngày đêm dầy dụa, máu chảy đầy mình. Rồi mấy ngày sau anh

nằm chết queo với cái mũi dài thông quần chẳng chịt trong bụi gai rậm.

Đời sau, người ta biết chuyện người tham lam, gọi anh ta là « anh chàng mũi dài », và những kẻ tham lam đều bị gọi là anh chàng mũi dài!... Các em ơi, đừng bắt chước anh chàng mũi dài!...

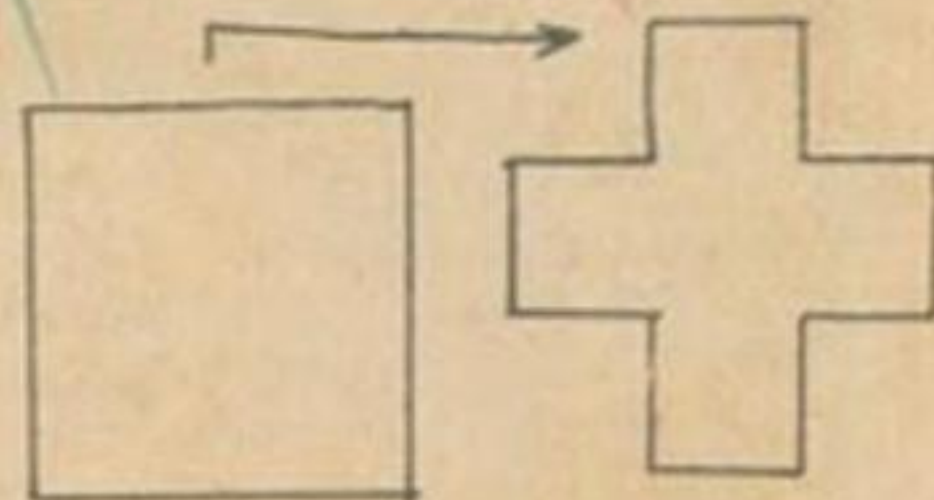
Cô Thân Thị Hồng Nhan
(Huế)

I. BẠN CÓ GIỎI TOÁN HÌNH KHÔNG?

Các bạn hãy dùng hình vuông này cắt ra rồi ráp lại thế nào cho thành một hình chữ thập. (Nghĩa là diện tích hình chữ thập bằng diện tích hình vuông đó).

Nào các bạn dùng kéo cắt ráp đi! (không được lật ngược).

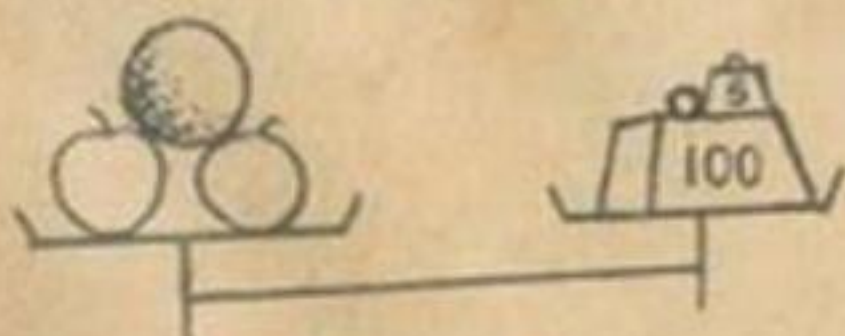

GIẢI ĐÁP ĐỐ BÒ NÓI TRÚNG SỐ 7 của Thăng Cuội TRẦN NHƯ LUẬN

1

$$\begin{aligned} \text{I} \rightarrow \text{●} &= 15 \text{ kg} \\ \text{II} \rightarrow 2 \text{●} &= 3 \text{●} \\ &= \frac{2}{3} \text{●} \\ &= 10 \text{ kg} \\ \text{III} \rightarrow \text{○} &= 6 \text{●} - \text{●} \\ &= 60 \text{ kg} - 15 \text{ kg} \\ &= 45 \text{ kg} \\ \text{IV} \rightarrow 2 \text{○} &= 90 \text{ kg} \end{aligned}$$

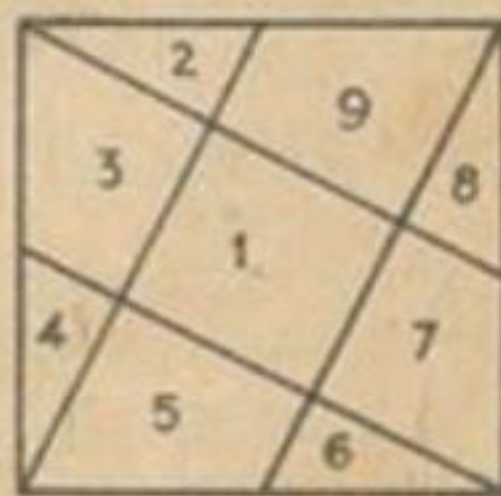
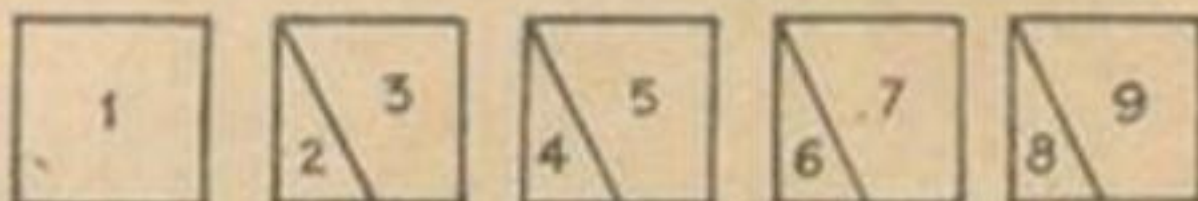
Như thế trong lần cân thứ tư ta phải bỏ vào đĩa cân bên kia một trọng lượng là :
 $90 \text{ kg} - 15 \text{ kg} = 75 \text{ kg}$.

Làm như thế, đòn cân mới giữ lại thăng bằng.

2

Cắt theo những đường này các bạn sẽ có một hình vuông mà diện tích bằng 5 hình vuông đó.

3) Bòm = 15 là tiếng Bòm « kết » bằng 15 cây diêm :

Bòm = 2 cũng là Bòm « viết » bằng hai nét bay bướm với một sợi len :

bòm

đố trí khôn

có giải thưởng

ĐỐ TRÍ KHÔN CÓ GIẢI THƯỞNG

1. Chị Diệu Huyền đố các em : Cái gì đi thì nằm, đứng thì nằm, ngồi thì nằm, nằm thì ngồi ?

2. Một thiếu phụ trẻ đẹp đặt một bó hoa và thắp hương trên một nấm mộ, rồi khấn vái. Một lát ra về, gặp một chàng thanh niên đi ngang qua đấy, hỏi nàng có ý chộc ghẹo :

— Cô viếng mồ của ai đấy, cô ?

Nàng đáp :

— Người bà con.

— Bà con thế nào hả cô ?

— Vợ người này là em vợ chồng tôi, em vợ người này là chị vợ của em tôi, bố vợ người này là em vợ cha tôi.

Chàng thanh niên ngẫm cảm như hén lẻo đeo theo sau, toát mồ hôi hột. Thiếu phụ quay lại :

— Cậu đừng đi theo tôi, chồng tôi đứng kia kia !

Chàng mặc cỡ, trông thấy người đàn ông, chồng của thiếu phụ, đứng gần đấy. Cậu ngồi bệt xuống lề đường, ôm đầu nghĩ mãi không biết người chết dưới nấm mộ là bà con thế nào với thiếu phụ ? Chàng nghĩ nát óc không ra.

Các em thử nghĩ xem. Nếu bí, thì các em được quyền nhờ các vị lớn tuổi, hay các thầy giáo cô giáo của các em chỉ giùm.

KỲ HẠN TRẢ LỜI : 6 ngày. Các tỉnh xa : 7 ngày.

GIẢI ĐÁP PHẢI GIẢNG RÕ RÀNG.

GIẢI THƯỞNG : 1 cuốn sách Giáo Khoa
2 quyển Thăng Bờm

ĐIỀU KIỆN : Thư trả lời phải kèm theo phiếu giải đáp đính theo số báo này, mới hợp lệ.
Phải đáp trúng hai câu.

☆ DIỆU HUYỀN ☆

GIẢI ĐÁP « ĐỐ TRÍ KHÔN » CÓ GIẢI THƯỞNG SỐ 7

1.— Chỉ có 3 người (Bà, mẹ, con) và mỗi người được chia 1 phần bánh. Vì 2 mẹ tức Bà và mẹ, 2 con tức mẹ (con bà) và con của mẹ.

2.— Người thợ rừng được ví như cha, vì đã chịu khổ nhọc lặn lội từ trong rừng sâu đem khúc trầm về.

Người thợ điêu khắc đã dùng hết tài nghệ tạo nên hình hài. Công đức ấy được xem như của người mẹ.

Anh thợ may đã tô điểm được bằng một lớp áo quần bên ngoài. Nhưng dù có đẹp cho mấy cũng chỉ là một pho tượng vô tri vô giác. Anh chỉ có thể là người bạn mà thôi.

Công ông thầy Phù thủy thật đáng kể. Ông đã giúp nàng nên người, biết ăn biết nói. Ông xứng đáng là thầy của nàng.

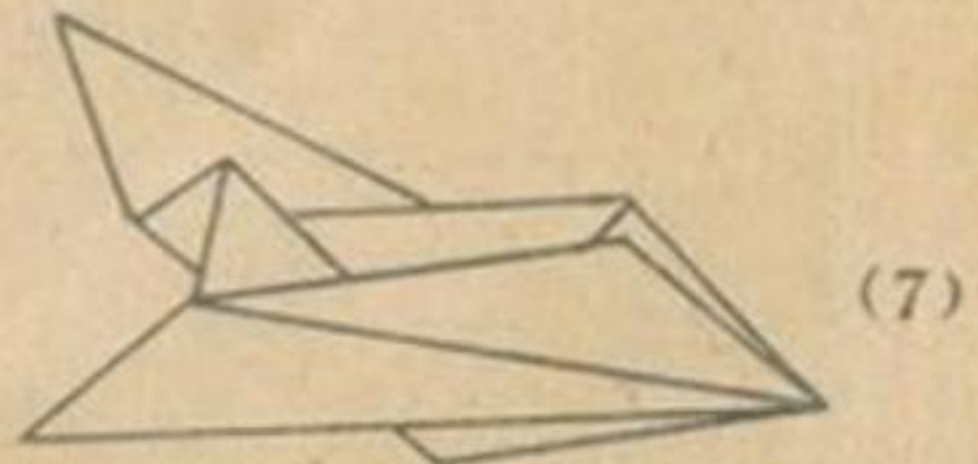
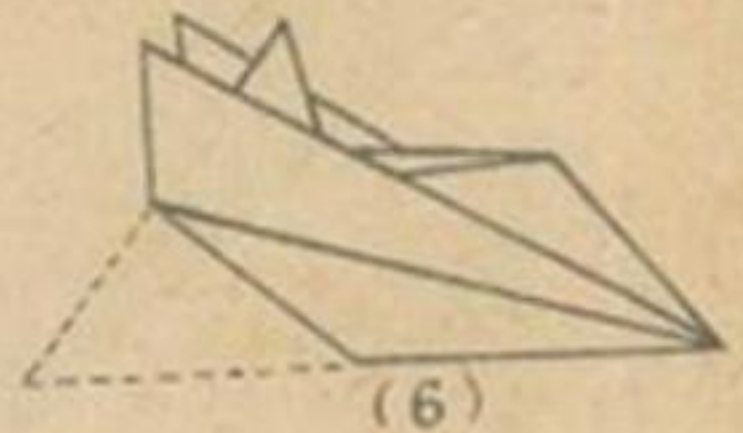
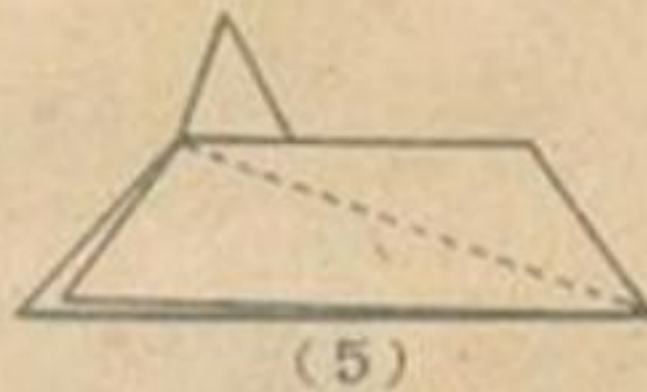
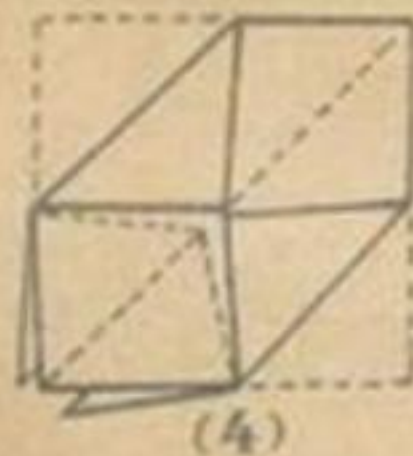
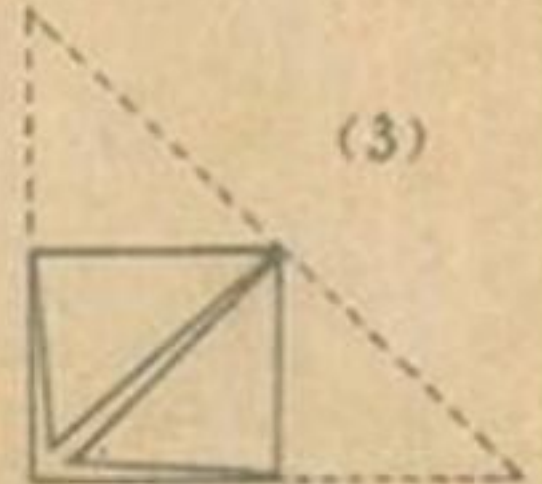
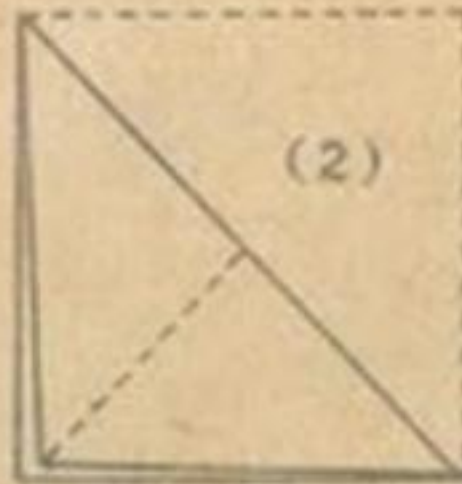
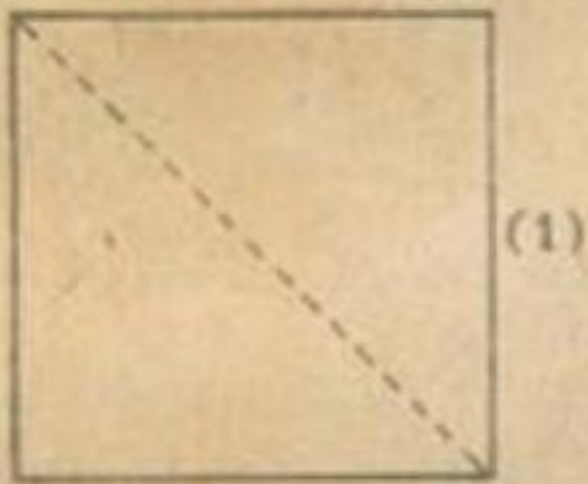
Anh thợ kim hoàn, tuy đến sau nhưng đối với nàng đã có một mối tình rõ ràng và chắc thật ngay từ lúc nàng chưa có ý định muốn lấy chồng. Những nữ trang quý giá ngoài việc tăng vẻ đẹp cho nàng còn có ý nghĩa sâu xa là những sinh lễ cầu hôn nàng.

Nàng sẽ chọn anh ta, vì còn ai xứng đáng hơn anh đâu ?

CÁC EM GẤP PHÂN LỰC CƠ F-105 ✧ VUY UYÊN

(1) Cắt một tấm giấy hình vuông gấp lại đường gạch. (2) Gấp chéo lại. (3) Cầm hai góc gấp thêm nữa. (4) Lật úp hình lại bẻ hai góc vào. (5) Rồi gấp đôi lại, bẻ phía đuôi lên. (6) Bẻ cánh theo đường gạch. (7) Như vậy đã được hoàn toàn chiếc phân lực cơ.

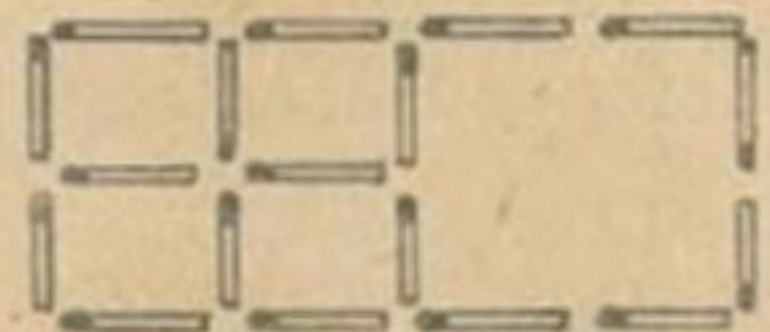

GIẢI ĐÁP Ô CHỮ CHIM ÈN

1 2 3 4 5 6 7 8 9

A
B
C
D
H
I
K
L

Trong số 7 xếp lộn mấy cây diêm. Vây các em sửa lại cho đúng theo hình vẽ trên đây.

của T. TRILBY
(Louna La Petite Chérifa)
HOÀNG THẮNG
phỏng dịch

Cong chiu
LOUNNA

(tiếp theo)

Cả hai bước vào phòng cầu nguyện. Các tín đồ đang đọc kinh. Louna bắt chước bà Ba Ry quý xuống bâng gỗ. Cô bé nhìn tất cả chuyện đã xảy ra vì cô là một đứa bé ưa tìm hiểu.

Sau đó, Louna được bà Ba Ry dẫn vào gặp Bà Mẹ Bề Trên.

Rồi Louna được rửa tội. Một ngày lễ cho cả gia đình ông bà Ba Ry. Louna đã chọn tên Thánh là Marie bởi vì cô bé rất quý trọng đức Mẹ Đồng Trinh, một bà mà chính Louna cũng chẳng biết là ai.

Bà Ba Ry dậy thật sớm để sửa soạn bữa tiệc. Gõ Đin vui vẻ giúp đỡ mẹ công việc. Vành Săng và Phăng Xoa mỗi người mua một bó hoa để tặng Louna. Khi cả hai rảo bước về phòng các cô gái tính đem tặng cho cô em họ thì Phăng Xoa chợt nhớ tới lần Louna giảng cho mình nghe một bài học nên cậu vội gõ cửa.

— Cũ vào, Louna lên tiếng.

Louna mặc chiếc áo choàng trắng. Vành Săng trao cho Louna bó hoa trắng, trắng như áo cô đang mặc, còn Phăng Xoa tặng bó hoa lưu ly.

— Thật là món quà đẹp đẽ, Louna nói và dụi mặt vào bó hoa. Hai anh thật là đáng yêu. Em nghĩ rằng em sẽ được phép chung những bó hoa này.

Rồi mấy đứa nhỏ bàn nhau về các món ăn. Louna liền khoe :

— Ở xứ tôi, á xâm làm bếp thì nhất. Giỏi hơn cả những tay làm bếp nhà nghề. Em mong rằng một ngày nào đó hai anh sẽ được nếm thức ăn do á xâm làm.

— Á xâm của em cũng sang đây ư ?

— Không, chúng ta sẽ cùng đi Roufla. Anh còn nhớ là khi em mới tới đây, bác có hứa là trong vòng mười tháng là đi Roufla không ? và đã ba tháng trôi qua rồi.

Vành Săng nói :

— Đúng như thế, nhưng em có nghĩ rằng ông còn nhớ tới không ? Anh chẳng thấy ông nói gì hết !

Louna hỏi lớn :

— Quên lời hứa ? Không giữ lời hứa là một tội lớn, một tội lỗi mà anh dám nghĩ rằng người cha đáng kính của anh — ông bác em — quên lời hứa ? Thật là xấu, xấu lắm khi anh có ý nghĩ như thế.

— Anh hiểu, Vành Săng đáp, cậu bé tỏ vẻ khó chịu khi nghe lời trách móc của cô em họ. Anh hiểu những gì em vừa nói nhưng vì cha anh không nói gì cả về lời hứa với em.

— Lễ dĩ nhiên là ông giữ kín trong tim. Ông có nói là còn chờ đợi tin tức. Anh Vinh Sáng, anh hãy nghĩ rằng, cách đây ba bốn tuần trăng, tôi không hề biết anh và cũng ít khi gặp người cha kính mến của tôi để nghe người nói về gia đình của người ở bên Pháp. Tôi có biết tên ông bác Bát Tiên vì người cha đáng kính mến của tôi có, chỉ cho tôi coi một tấm hình ông mặc binh phục như ông đang mặc bây giờ. Khi tôi được biết anh và chúng ta đã sống với nhau lâu nay, tôi nghĩ rằng tôi đã yêu mến anh và như vậy mãi mãi. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để dành tình thương cho anh.

Vinh Sáng và Phăng Xoa chăm chú nghe cô em họ nói và lại một lần nữa cả hai thêm ngạc nhiên, chắc chắn cô gái nhỏ này đã hoàn toàn không giống chúng, và cô bé đã kể những chuyện khó mà hiểu nổi đối với chúng, chúng nói rất thuần miệng: tôi yêu cha tôi, tôi yêu má tôi, tôi thích ăn sô-cô-la, tôi thích kẹo và nhiều thứ khác. Chúng dùng những chữ đó để tỏ lòng yêu thương cha mẹ cũng như tỏ ý thích về những món ăn.

Được dạy dỗ từ thuở ấu thơ bởi người đàn bà Trung Hoa về sự kính trọng cha mẹ, Louna đã có lý khi nói chuyện với hai người anh trai họ.

TẠI trường, ba tháng trời qua, chưa làm cho Louna thích hợp được. Thái độ của các học trò đã làm cho cô bé gai mắt. Chúng đánh lộn, la hét. Đi ngoài đường thì ca hát ồm ồm và cười rộ. Trước kia Louna thường được ra tỉnh ở miền Phi châu. Ở đó, những người đàn bà và cả các em nhỏ đều mặc áo choàng trắng che kín cả mặt và những chiếc áo dài màu sắc sỡ, ngay Louna cũng vậy. Chỉ khi cô bé sang Pháp, á xăm mới mua cho Louna một bộ đồ lính thủy.

Trái lại, Louna lại thích những giờ học tập. Cô bé chăm chú nghe cô giáo giảng bài. Trong tháng đầu, Luona đứng xếp hạng... đội sỏ. Nhưng tới tháng thứ nhì, cô bé đã vọt lên hạng thứ mười, và tháng này có thể Louna và Gô Đin — vì bị ép phải chăm học vì cô ta không muốn mình lại kém cỏi hơn đứa em họ — sẽ tranh nhau đứng đầu lớp.

Louna đã chăm chỉ tận lực. Chương trình học ở Roufla do một cô giáo dạy riêng khác hẳn với nhà trường và Louna lại ngán nhất môn toán, những lúc này, cô bé phải nhờ Vinh Sáng giảng nghĩa và cậu con trai này cũng cảm thấy hãnh diện.

Trở lại câu chuyện, Louna nói về ngày lễ tại quê hương cô bé:

— Ở bên Phi châu, ngày lễ lớn, Đức Hồi Vương ngồi trên con ngựa trắng, yên cương màu cam, đi giữa đám lính. Họ không mặc những bộ quần áo tối xám như những người lính ở đây mà là màu đỏ tươi và khuôn mặt họ đen bóng dưới ánh mặt trời. Những kỵ mã ngồi trên mình ngựa trưng lá cờ lớn, lớn như khăn trải bàn vậy. Màu nó xanh, tím, xanh lá cây, thêu rất đẹp và có những tua vàng. Đức Hồi Vương hôn những lá cờ từng chiếc một để chào. Khi lễ hết, những lá cờ được đem về chánh điện hoàng cung và nó chỉ sẽ xuất hiện vào năm tới mà thôi.

Gô Đin nghe mê liến, vội hỏi:

— Em được coi nhiều thứ lạ ở bên Phi châu quá nhỉ!

— Rồi chị cũng được coi như em!

(Còn nữa)

Phương-pháp tự học âm-nhạc cho thanh thiếu nhi ; sẽ có băng nhạc để nghe ĐỌC ÂM và tập những bài hát dễ thuộc mà hay.

của LÊ THƯƠNG

BÀI 4

18) NỐT TRẮNG : Nốt TRẮNG dài bằng hai nốt đen. Đây là nốt TRẮNG
Nốt TRẮNG gồm 2 phách tức là một mình nó bằng 2 nốt đen.

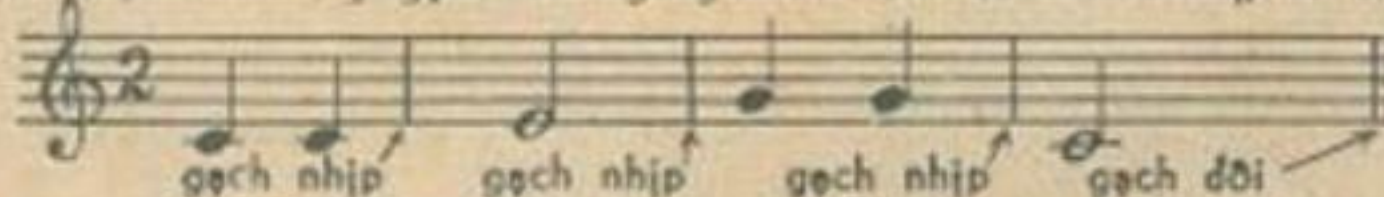
Hát nốt trắng, hơi phải kéo dài trong 2 phách.

19) Ô-NHIP : Trong nhịp 2, cứ mỗi 2 phách là gạch một đường dọc cắt ngang khuôn-âm để phân biệt từng « đôi phách », riêng ra : như thế là chia Ô-NHIP.

Các ô-nhịp đều dài bằng nhau.

20) GẠCH NHỊP : Đường gạch cắt ngang khuôn âm để chia ô-nhịp là GẠCH NHỊP.

21) GẠCH ĐÔI : Ở trong bài thì gạch một, cuối bài hay cuối một đoạn thì gạch đôi cũng như cái chấm xuống hàng.

22) DẤU LẶNG ĐEN : Lặng có nghĩa là ngừng hát để thở.

Dấu lặng đen cho ta ngừng hát một phách thôi.

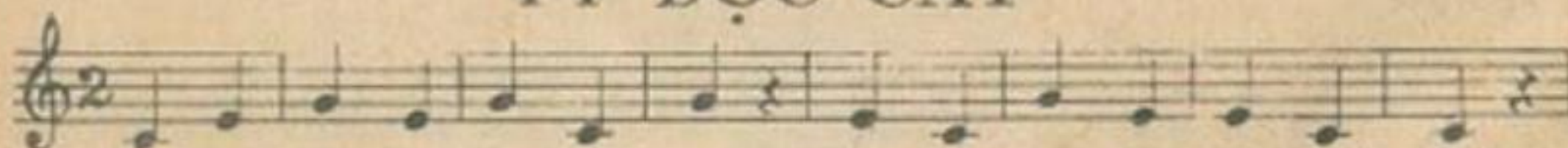
Dấu lặng đen

Hai lối viết khác của lặng đen

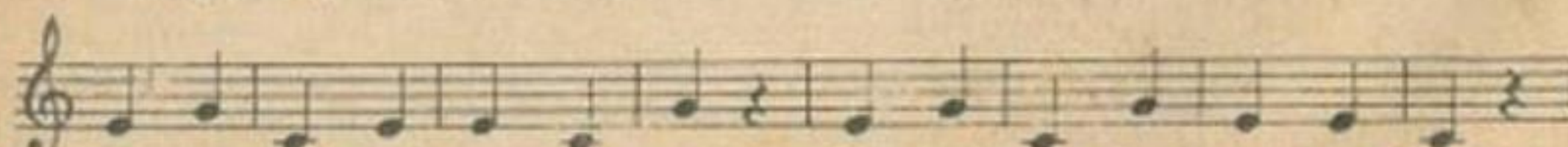

BÀI TẬP ĐỌC VÀ TẬP HÁT :

TÝ DỌC CÁT

Thằng cu Tý ưa thích dọc cát nên quần áo lem dơ hoài hoài.

Ba phết liền vô mộng vài phết. Cu Tý bèn kết chơi dờ liền.

DANH SÁCH CÁC EM ĐƯỢC VÀO THI VĂN ĐOÀN THẮNG BỜM

- 71 Nguyễn thế Năng, TH Chu văn An — Saigon.
- 72 Hứa ngọc Nhan, TH Giồng Trôm — Kiến Hòa.
- 73 Nguyễn thành Lập, TH Trương vĩnh Ký — Saigon.
- 74 Phạm Luận, TH Minh Đức — Pleiku.
- 75 Phan ngọc Thanh, TH Đồng Nai — Saigon.
- 76 Lê hữu Thới, TH Nguyễn Huệ — Tuy Hòa.
- 77 Bạch minh Hùng, TH Kỹ Thuật — Vĩnh Long.
- 78 Phạm thị Thận, TH Giồng Trôm — Kiến Hòa.
- 79 Vương thị Liên, TH Hưng Đạo — Saigon.
- 80 Nguyễn thị Trang, TH Đắc Lộ — Saigon.
- 81 Lê mạnh Hùng, Bá Minh — Nha Trang.
- 82 Lê thị Bích, TH Hưng Đạo — Saigon.
- 83 Nguyễn thị Phi Yến, TH Bồ Đề — Dalat.
- 84 Đặng thị Mai Phương, TH Nguyễn Bá Tòng — Saigon.
- 85 Trần văn Thành, T.T.H. Nguyễn Khoái — Saigon.
- 86 Mai hữu Cho, TH Văn Học — Saigon.
- 87 Kiều tấn Tâm, TH Thời Đại — Saigon.
- 88 Đào văn Nam, TH Duy Tân — Saigon.
- 89 Nguyễn đức Tân, Jean J. Rousseau — Saigon.
- 90 Vương thanh Quang, TH Thủ Khoa Huân — Vĩnh Long.
- 91 Đỗ thị Mỹ Dung, TH Đạt Đức — Gia định.
- 92 Nguyễn việt Tuấn, TH Trần Thượng Xuyên — Biên Hòa.
- 93 Lê thị Thủy Nga, TH Nhà Bè — Saigon.
- 94 Phạm thị Tuyết, TH Nguyễn Trường Tộ — Saigon.
- 95 Võ văn Sơn, TH Sào Nam — Saigon.
- 96 Tiêu văn Sanh, TH Vũng Tàu — Vũng Tàu.
- 97 Lê văn Bé, TH Bồ Đề — Kiến Hòa.
- 98 Trịnh tử Anh, Les Lauriers — Saigon.
- 99 Đỗ thành Dân, TH Bồ Đề — Saigon.
- 100 Nguyễn ngọc Hai, TH Huỳnh Thị Ngà — Tân Định.
- 101 Ngọc thị Yến, TH Phan Bội Châu — Phan Thiết.
- 102 Mai văn Nhân, TH Bồ Đề — Đà Nẵng.
- 103 Nguyễn thị Ngọc Vân, TH Nguyễn Trường Tộ — Saigon.
- 104 Lê thị Ngọc Hợp, TH Cộng Đồng Phương Sài — Nha Trang.
- 105 Lê văn Phùng, TH Quốc Anh — Saigon.
- 106 Nguyễn thị Lan Phương, TH Ba Triệu — Saigon.
- 107 Lê thị Hải, TH Gia Long — Saigon.
- 108 Nguyễn thị Ánh Ngọc, TH Cam Ranh — Cam Ranh.
- 109 Bùi phan Thạch, TH Trần Quốc Toàn — Quảng Ngãi.
- 110 Lê thanh Bích, TH Long Thành — Long Thành.
- 111 Nguyễn thị Hạo, TH Gò Công — Gò Công.
- 112 Lý di Tâm, TH Nguyễn Khoái — Saigon.
- 113 Đinh thị Như Vĩ, TH Võ Tánh — Saigon.
- 114 Vũ thị Đậu, TH Võ Tánh — Saigon.
- 115 Nguyễn thủy Phương, TH Tây Ninh — Tây Ninh.
- 116 Nguyễn văn Long, TH Hưng Đạo — Saigon.

(còn nữa)

THI VĂN ĐOÀN THẮNG BỒM

Hiệp sĩ xoi đòn

Hiệp sĩ Cu Tèo đang ung dung soi vào tấm kiếng tủ áo để sửa lại khẩu súng « nước » và thanh gươm « made in Chợ Lớn » vừa sắm được nhờ món tiền thưởng được xếp hạng nhất trong tháng vừa qua. Bỗng Thăng « Phu gạo » bên hàng xóm chạy xông xộc vào như một « hòa tiền địa không », miệng la rùm trời đất :

— Bớ cầu tặc, mi dám cả gan vuốt râu hùm, bắt cóc công chúa Tí Lan. Hãy thử cùng ta so tài cao thấp, nếu mi có bản lĩnh hơn người ?

Cu Tèo thản nhiên quay lại, nhún vai nở một nụ cười khiêu khích :

— Mi là ai mà dám đột nhập vào đây ắt là tới số rồi. Bộ mi chưa bao giờ nghe danh Hiệp sĩ Cu Tèo sao ?

— Ài ài, ta chính là Đại Hiệp sĩ Thăng « Phu gạo » có nhiệm vụ tới đây để buộc mi trả lại Công chúa cho Triều đình ngay tức khắc, và muốn vẹn toàn sanh mạng, ngươi hãy hạ kiếm đầu hàng ngay đi.

Hạnh vô mệnh vào thanh kiếm đeo tồn ten ở ngang hông bình tĩnh :

— Ta rất muốn trả lại Công chúa cho mi dẫn về nhưng... xin lỗi, nếu thanh kiếm này nó không chịu trả thì sao ?

— Thì hãy coi lưỡi kiếm của ta đây.

Reng... Reng...

Hai nhà Hiệp sĩ trứ danh không dân được lừa hận thù đánh mở một cuộc tranh hùng ghê gớm. Cả hai đem hết môn võ bí truyền ra sử dụng với quyết tâm áp đảo đối phương...

Lát sau, Cu Tèo dồn đánh Thăng « Phu gạo » vào góc bàn ăn. Thấy chiếm được lợi thế, bất thình lình Cu Tèo quát lớn :

— Bớ Thăng « Phu gạo », hãy coi đây, lưỡi bảo kiếm của ta sẽ lấy đầu mi đó.

Đồng thời Cu Tèo vung mạnh lưỡi kiếm thau, quay tít mấy vòng, khí thế cực kỳ hăng hái... Bông... xoàng, xoàng... Cu Tèo giật mình quay lại. Thì ra chiếc bình bông quý giá đã bị

thanh kiếm hất xuống đất, bể tan tành. Thăng « Phu gạo » hết hồn vía, vội phi thân, ca bài tàu mã, quên cả vấn đề giải thoát cho nàng Công chúa Tí Lan.

Hiệp sĩ Cu Tèo mặt tái như « gà cắt tiết », đứng ngẩn tò te trước đống mảnh vụn bình bông.

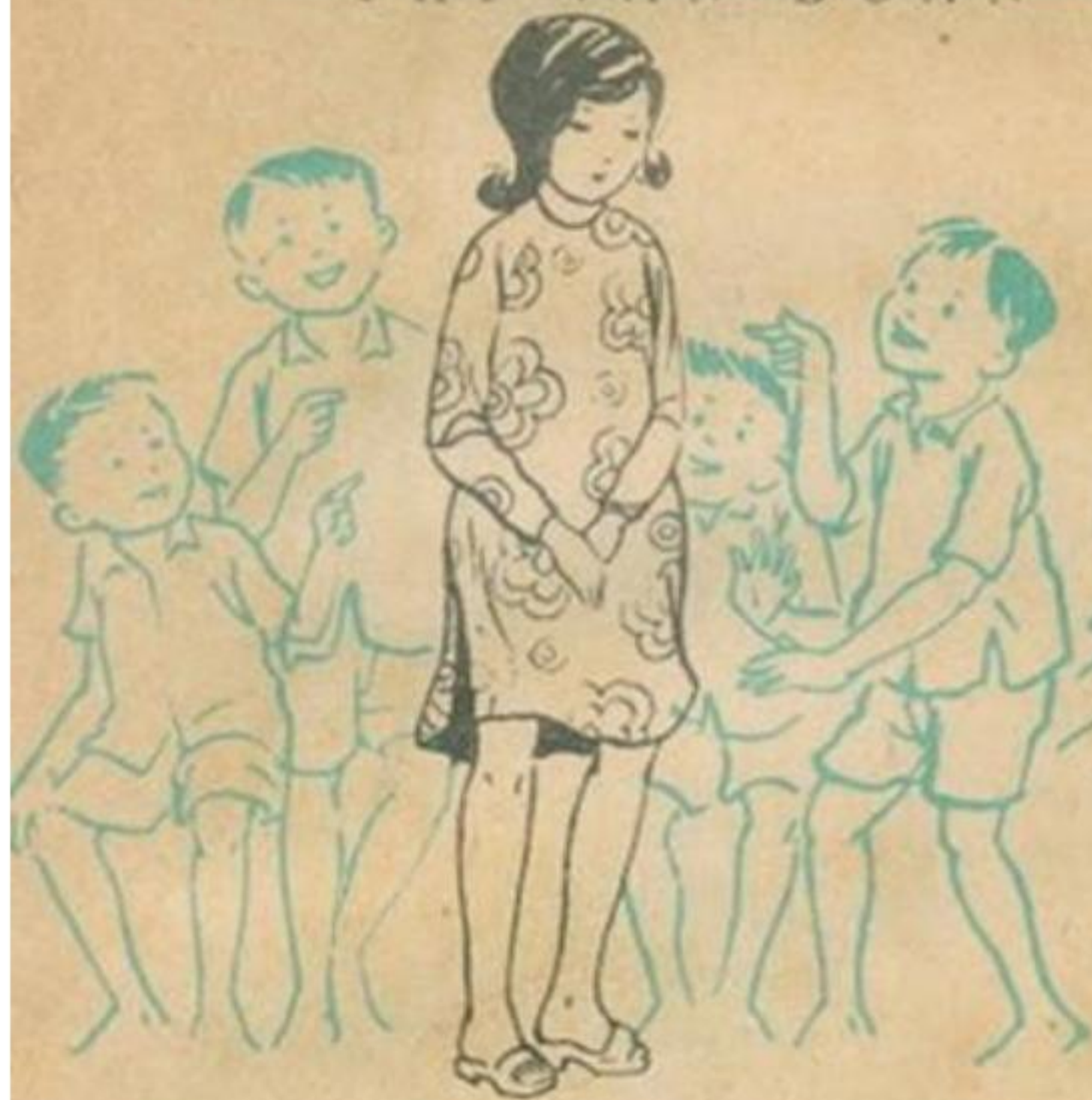
Nghe tiếng động, mẹ Cu Tèo từ dưới bếp lên, thấy thế tức giận, giật phát thanh bảo kiếm quát cho Cu Tèo một trận nên thân và cấm nhà Hiệp sĩ không được dùng trái cây tráng miệng trong buổi cơm hôm đó.

Thế là từ giờ trở đi, Cu Tèo không dám chơi trò Hiệp sĩ nữa...

KIỀU VINH TRÂN

TH Tương Lai — Bạc Liêu

Chiếc ÁO DÀI mì nì

Mai chả biết tí gì về Hippy cả! Một hôm đến trường, thấy Lý - bạn học - mặc áo mới bằng tơ bông to to, tròn tròn như bông áo của các cụ mặc hồi xưa. Ủa, ngộ quá, áo dài gì mà cụt ngắn vậy? Ơ, mà rộng thùng thình không có eo co gì ráo? Lạ quá! Mai chạy đến bên Lý:

- Lý, bữa nay «bồ» mặc áo gì lạ vậy?

- Suyt! Nhỏ nhỏ chứ, tụi nó nhìn kia! À, cái áo này tên là «Mì nì áo dài». Dì tao đi Saigon thấy người ta mặc về may cho tao. Mai ngơ ngác:

- Mì nì! Mì nì là cái gì?

- Tao cũng hông biết, Dì tao may cho và nói Mì nì là áo dài theo kiểu Hippy.

- Sao Lý không hỏi Hippy là cái gì?

- Có chứ, nhưng dì nói là cái phong trào sống theo lối bụi đời giữa khung cảnh thiên nhiên. Tao chỉ có biết vậy, à, nhưng còn thiếu đôi hài nữa mới đúng «mốt». Dì tao nói mặc áo dài Mì nì vừa gọn, ít tốn vải, dễ may. Trông ngây thơ và dễ yêu nữa.

- Sao Mai coi giống bà già quá Lý ơi!

Bị chê, con nhỏ Lý coi mới mất hứng nó định «bào chữa», nhưng

chuông reo, xếp hàng vào lớp. Lý ngồi sát bên Mai cứ rù rì, thuyết phục Mai hãy may áo «kiểu Hippy» mặc. Con nhỏ «vô nước đường» một lúc, đến lượt Mai ham mặc Mì nì áo dài rồi. Về nhà Mai năn nỉ Mẹ đi mua vải đem đến Dì của Lý cắt.

☆

Mai ở trong buồng chui ra, với dáng vóc thiếu tự nhiên vì chiếc áo mì nì mới lạ. Mẹ Mai cười nói:

- Cha, coi bộ không được con mắt chút nào hết, áo gì mà suông đuột vậy?

Bị mẹ chê Mai hơi ngượng, kể nho Phụng - em Mai - «xỉa vô» nữa chứ, nhỏ nói:

- Ủy trời! Áo dài gì mà ngắn ngắn, chớ tập ba ngày chưa tới vậy, chị Mai?

Mai không đáp, đến thưa Mẹ rồi đi một mạch không dám ngoá lại. Phụng nó lâu linh và ghét Hippy ghê lắm.

Đi lòng thòng với chiếc áo rộng thùng thình, Mai cảm thấy tro trên làm sao ấy. Đã thế, mấy chị đi gần còn nhìn Mai cười nữa chứ. Nhưng đỡ cho Mai, hàng me hai bên đường phủ rợp cả ánh mặt trời - Vĩnh Bình có con đường này mát nhất, được gọi là đường hàng me - Chứ nếu không chắc Mai đi hết nời, nó mất hẳn vẻ tự nhiên của Mai. Bỗng Mai giật mình, một đám năm, sáu đứa con trai nhỏ

nhỏ - cò Mai - đang cười khinh khỉnh nhìn Mai, còn la: « Thùng nước lèo! Thùng nước lèo! » Rồi chúng cười ồ lên. Ủa, chúng nói gì vậy cả? Mai tự hỏi, thì chúng tiếp:

- Hippy lậu, xu hướng, giống thùng nước lèo!

- Ô! Ô! « bò hốc », măm « bò hốc »!

- Vĩnh Bình lại thiếu vài nửa tạ.

- Cắt một khúc áo đem cầm cho tiệm rồi hả?

Chúng thay nhau chế nhạo, Mai đỏ cả mặt, tía cả tai, giận dữ Mai quay lại:

- Cái tụi vô duyên lạ!

- Ô hay, cái áo dài cụt ngắn kia mới vô duyên chứ!?

Biết cãi với chúng vô ích, Mai đành cúi mặt « ngậm bồ hòn » mà nhanh nhẩu tới trường kéo trẻ. Mai hơi bất mãn « Không biết Lý nó có bị chọc quê như mình không mà nó tỉnh bơ thế, còn mình coi bộ hồng xong rồi ».

Vừa bước lên thêm lớp học, bọn con trai cười một cái ồ, tụi con gái cũng cười theo. Mai găm mặt đi vào lớp còn nghe tụi nó nói: « Một bà già Lý chưa đủ, nay thêm bà Mai nữa chương mất quá ». Một thằng lên giọng ông cụ non « Tụi sắp nhỏ nông nổi quá, kiểu áo thướt tha xinh đẹp thế mà chê, mà bỏ, rõ ngu mà! » Tiếp theo là trận cười như « dưới trời nhập ».

Thế là Mai « từ » luôn cái áo dài mang nhãn hiệu Mĩ ni ấy. Mà bỏ thì Mẹ rầy. Vì vậy Mai phải năn nỉ gần gầy lười, con bé Phượng mới chịu mặc dùm, lại còn phải đem « chích be » cho có eo, con nhỏ mới chịu. Nó mặc rất đẹp, không ngắn, không dài thấy xinh ghê mà nhỏ còn bắt Mai than thì ời cho bỏ ghét - Riêng Mai thì đã « tồn tới già » thấy còn « mắc cỡ » mỗi khi nhớ lại chiếc áo dài Mĩ ni của Mai năm trước.

MỘNG THI

Tri Tân A - Vĩnh Bình

Quê Xa

Con đường xa hun hút
từng dấu chân bụi mờ
vùng quê hương xa tắp
sau màn sương giăng mờ...

tôi bỏ lại đằng kia
một mớ ngày tuổi nhỏ
kỷ niệm này còn ai
lần nhìn về chợt nhớ
tuổi nào xanh ấu thơ
trò nào vui mắt ngọc
những ngón tay bầy giờ
chừng như ôm tiếng khóc!

ôi! lũy tre làng xưa
bóng soi dòng sông lặng
khu vườn cây buổi trưa
tôi che từng giọt nắng...

nhưng tất cả, bây giờ
thôi rồi! đã cách xa
vết nào hằn trí nhớ
ôm lại ngày đi qua...

Lê Hoàng Lan

Đệ III - Hùng Vương - Quảng Ngãi

GIẢI ĐÁP *thắc mắc*

✧ Trả lời chung các bạn muốn mua báo dài hạn.

- Ở Saigon, xin đến mua tại Tòa Báo. Báo sẽ đưa đến tận nhà.
- Ở các tỉnh, xin mua ngay nơi đại lý tiện hơn, để tránh việc gửi báo đi xa có thể bị thất lạc, như đã thường xảy ra tại nhiều nơi.

✧ Trả lời bằng thư riêng.

— Nhiều em yêu cầu trả lời bằng thư riêng. Bác Nguyễn Vỹ cũng như chị, rất cảm động được các em đòi hỏi điều đó, chỉ tiếc thư các em gửi về tòa soạn rất nhiều mà thì giờ rất ít, nên không có rảnh để trả lời tất cả những thư riêng cho các em. Mong các em thông cảm — Có gì thắc mắc, chị trả lời trên mục này, các em vừa lòng chứ?

✧ Em Nguyễn thị Bích Liên, Phan Đình Phùng Saigon.

— Hoàn toàn đồng ý. Trong một ngày gần đây sẽ thêm trang, thêm bài, như chị đã hứa. Chị sẽ giữ Lời Hứa Thăng Bờm.

✧ Em Lê Vinh Hiền, Bồ Đề, Cam Ranh.

— Tài của em cũng như các em khác gửi về, còn phải tuyển chọn rồi sau đó mới quyết định đăng hay không. Hiện Tòa Soạn nhận được cơ hàng ngàn bài từ khắp các trường, các tỉnh gửi về mà mỗi số báo chỉ có thể chọn đăng 3, 4 bài trong 4 trang. Thị Văn Đoàn đánh riêng cho các em. Những bài nào hay hơn, trội hơn, chắc chắn sẽ được lần lượt chọn đăng, tùy theo bài đến trước đến sau. Mến em nhiều.

✧ Em Dũng, Lê văn Duyệt Saigon.

— Em ơi, không thể làm sao mau lẹ hơn khi Tòa soạn trên ngập mỗi ngày những đợt thư giải đáp các câu hỏi. Em nhớ rằng báo ra hằng tuần. Em ngoan, thương chị, đừng buồn chị nhé.

✧ Em Mai Hữu Cho, Yên Đỗ Saigon.

— Con Tôm, đâu phải là 'ông già'? Gốc tre già bị chặt rồi, vẫn còn hai 'mắt' tre, và rễ tre dính chung quanh.

✧ Em Ngô thị Lan, Phú Nhuận.

— Nên lưu ý là cô giáo dạy giờ ĐỊA LÝ, cô giáo cố ý nói rằng đường Saigon ra Huế dài 700 cây số, để xem học trò có 'sửa sai' lại không? Chứ không phải giờ toán. Đó là một câu hỏi trắc nghiệm về Địa Lý. Nhiều em đã đáp đúng câu đó, vì đã sửa sai lại cô giáo là đường Saigon ra Huế dài 1077 km chứ không phải 700 km.

● Em Lữ thị Hiền, Tây Ninh.

— Vì mù hột đều nặng hơn nước, nên cộng có dính mù hột đều trôi đi, nước rẽ ra hai bên.

✧ Em Ngô Tiến Triển, Gò Vấp.

— Miền Bắc ít bị bão, vì có Đảo Hải Nam ở ngoài biển Trung Hoa, và các Đảo ở Vịnh Hạ Long làm bình phong đỡ gió lớn.

Miền Trung thường bị bão vì bờ biển miền Trung hoàn toàn trống trải, bị gió lớn ủa vào không có gì ngăn trở.

✧ Em Bích Phượng, Đồng Khánh Huế.

— tiếng Pháp, cây phượng là *le flamboyant*, (hoa đỏ như lửa cháy). Đừng lầm với cây phượng vĩ như nhiều người đã lầm, tức là cây đuôi phượng, tiếng Pháp là *fougère*, một loại cây nhỏ, thường mọc ở rừng, có tua ra nhiều chùm giống như đuôi con phượng.

PHIẾU XIN GIA - NHẬP THI - VĂN - ĐOÀN THĂNG BỜM

Tên họ _____ Bút hiệu (nếu có) _____

Tuổi _____ Lớp _____ Trường _____

Địa-chỉ Trường _____ Địa-chỉ nhà _____

..... ngày tháng năm 1970

- Kèm theo 2 tấm ảnh 4 x 6 và một bài văn, hoặc bài

Ký tên

DANH SÁCH CÁC EM ĐÁP ĐÚNG 1 CÂU SỐ 6 THƯỜNG 1 SỐ THẮNG BỜM

— Nguyễn-hoàng-Hà, Trường Quốc Anh, Cách mạng Saigon — Đàm-vũ-Tri, Thuận Kiều, Chợ lớn — Lê-hồ-Phương-Loan, Minh Mạng, Phú Nhuận — Nguyễn-văn-Thành, Thiệu Trị, Phú Nhuận — Phạm-Huyền Nga-Phương, Minh Mạng, Phú Nhuận — Huỳnh-thị-nh-Tuyết, Nguyễn Huệ, Phú Nhuận — Nguyễn-thị-Huỳnh-Yến, Nguyễn Huệ, Phú Nhuận — Nguyễn-văn-Nhung, Thiệu Trị, Phú Nhuận — Nguyễn Vũ thị Phương Mai, Phan đình Phùng, Saigon — Tô Cảnh, Lớp 7/9 Trường Pétrus Ký, Saigon — Phan anh Tú, Trần hưng Đạo, Saigon — Nguyễn văn Mười, Trương minh Giảng — Từ Đăng Anh, Trần quang Diệu, Saigon — Nguyễn thị Hạnh, Trương minh Giảng, Saigon — Lê Trọng Chí, Trương minh Ký Gia định — Quách Cường Dân (THB) Ngô Nhân Tịnh, Chợ lớn — Võ minh Trang, Nguyễn minh Chiêu, Phú Nhuận — Huỳnh Tích Trương, Nguyễn văn Thạch, Chợ lớn — Hồ Ngọc Thạch, Học sinh Lớp 10, Trường Nguyễn Du, Biên Hòa — Lê Hồng Cúc, Nguyễn Kim, Chợ lớn — Trần thị Thanh Diệu, Phan văn Trị, Gia Định — Huỳnh Công Ái, Minh Mạng, Phú Nhuận — Nguyễn văn Huân, Trương minh Giảng, Saigon — Trần văn Dũng, Cư xá Tái Thiết, Nguyễn thiện Thuật — Lê thái Bảo, Cư Xá Tái Thiết Nguyễn thiện Thuật — Vũ thị Huỳnh Giao, lớp 11eA Trường Học Mi Saigon — Kiều Tùng Nam, Trương minh Giảng, Saigon — Đinh Công Trí, Trương minh Giảng, S.G. — Trần Hưng Quốc, Trần hưng Đạo, Saigon — Nguyễn văn Thành, Nguyễn huỳnh Đức Tân định — Nguyễn Hữu Hiền, Trần quang Diệu, Saigon — Nguyễn văn Nghĩa, KBC 4100 nhờ chuyển cho Đảng — Nguyễn thị Thanh Hải, Trường Tiểu học Võ Khoa Thủ Đức — Phạm thị Thanh Hồng, Trần quang Diệu nổi đài Saigon — Ngô quốc Thái, Lý thái Tổ, Saigon — Huỳnh Kim Lợi, Nguyễn huỳnh Đức Phú Nhuận — Nguyễn thị Thu Lan, Trương minh Giảng, Saigon — Nguyễn đình Chiến, Minh Mạng Phú Nhuận — Phạm hữu Ân, Trương minh Giảng, Saigon — Huỳnh huy Hoàng, Cư xá Nguyễn cảnh Chân Saigon — Trần mạnh Hùng, Trương minh Giảng, Saigon — Nguyễn thị Ngọc Nữ, Yên Đổ, SG — Đoàn văn Mong, Yên Đổ, Saigon — Lê Đức Đức, Yên Đổ, Saigon — Em Lý, Trương minh Giảng Saigon — Hoàng việt Ngọc, Đinh tiến Hoàng, Saigon — Hoàng thị Ngọc Minh, Võ Tánh SG — Nguyễn văn Sơn, Trương minh Giảng, Saigon — Trần phú Vĩnh, Trương tiến Bửu Phú Nhuận — Vũ Duy Toại, Nguyễn thiện Thuật, Saigon — Vũ quang Trân, Trương minh Giảng, Saigon — Đoàn thị Tuyết Nga, Nguyễn Thông, Saigon — Trần thị Mai Hoa, Nguyễn Thông, Saigon — Mai như Thiên Hương, Nguyễn Thông, Saigon.

CHÚ Ý : Mời những em có tên trên đây đến tòa soạn nhận báo thưởng. Những em khác sẽ được gửi báo tận nhà.

PHIẾU DỰ THI NHỮNG CÂU ĐỐ TRÍ - KHÔN CÓ GIẢI - THƯỜNG

Các em phải xé gởi phiếu này kèm với lời giải đáp những câu đố trí khôn có giải thưởng, thì mới hợp lệ. Những bài giải đáp gởi về Tòa Soạn mà không có đính theo phiếu dự thi này, sẽ không có giá trị, và không được xét đến.

(các em xé theo đường này)

PHIẾU DỰ GIẢI ĐÁP NHỮNG CÂU ĐỐ
TRÍ KHÔN CÓ GIẢI THƯỜNG TRONG
TUẦN BÁO THẮNG BỜM SỐ.

(Biên thật rõ ràng) Tên, họ của em : _____
Địa chỉ đầy đủ : _____

..... ngày tháng 1970

Ký tên

